

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι 20 Ιουνίου ε. ε.

425. Συλλαβόγραφος. Γράμμα είνε τὸ πρῶτον μου, τῆλο ἀνωνομία...

426. Λεξιόγραφος. Αὐτὸ μέλη ζῶου ἐάν συνδέσῃς Πόλιν Τουρκίας θάποτελέσῃς.

427. Στοιχειόγραφος. Διὼχνω χ καὶ βάζω μ— εἰς σφῆς εἰς τὴ στιγμή τῆς Ἑλλάδος θά χαθῶ, ἀβλητῆς θά γεννηθῶ.

428. Μωσαϊκόν. Μαδρίτη, Σπάρτη, Ἀμφισσα καὶ αἱ κλειναὶ Ἀθήναι αἱ Θῆβαι καὶ ἡ Λάρισσα, αὐταὶ αἱ πόλεις εἶνε...

429. Ἀσπὴρ. Οἱ σταυροὶ ἐν ἀντικαταστάσει διὰ γραμμάτων οὕτως ὅστε καθέτις νὰ ἀναγινώσκεται...

430. Γωνία. Δ. = Πόλις Θεσσαλίας. Ι. = Πέλαγος. Α. = Ποταμὸς Ἑλλάδος.

431. Ρόμβος. Τὸ πρῶτον μου εἰς τὴν κεφαλὴν τὸ ἔχει ἡ γαλῆ, τὸ δευτέρον μου μῦρον ἀρηγικὸν ὄρειον...

432. Παίγνιον. Ν' ἀντικαταστήσωσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὡστε, νὰ ἀναγινώσκονται...

433. Ἀπροσδόκητον. Μὲ μαύρην μελάνην πῶς εἰμπορεῖ τις νὰ γράψῃ...

434 - 435. Κεκρυμμένα ὀνόματα ζῶων. 1. Πολυτιμότερον πάντων ἔχομεν τὴν ψυχὴν.

436 - 437. Μεταμορφώσεις. 1. Ἡ Κόμη διὰ 5 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Πόρις.

438 - 441. Μαγικὸν γράμμα. Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων...

442. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς. Δι' ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα φιλοσόφου.

443. Ἑλλειποσύμφωνον. ησα-ισο-ισου-ι-α-εσα-ω-εχα-οι σο-οι

444. Γρίφος. Ο ἄγραν—ρ. Ἡσάλλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμάθους τοῦ Μαθηματικοῦ.

445. Διπλῆ ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου θεοῦ...

446. Ἑλλειποσύμφωνον. ησα-ισο-ισου-ι-α-εσα-ω-εχα-οι σο-οι

447. Γρίφος. Ο ἄγραν—ρ. Ἡσάλλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμάθους τοῦ Μαθηματικοῦ.

448. Διπλῆ ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου θεοῦ...

449. Ἑλλειποσύμφωνον. ησα-ισο-ισου-ι-α-εσα-ω-εχα-οι σο-οι

450. Γρίφος. Ο ἄγραν—ρ. Ἡσάλλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμάθους τοῦ Μαθηματικοῦ.

456 - 457. Μεταμορφώσεις. 1. Ἡ Κόμη διὰ 5 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Πόρις.

458 - 461. Μαγικὸν γράμμα. Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων...

462. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς. Δι' ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα φιλοσόφου.

463. Ἑλλειποσύμφωνον. ησα-ισο-ισου-ι-α-εσα-ω-εχα-οι σο-οι

464. Γρίφος. Ο ἄγραν—ρ. Ἡσάλλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμάθους τοῦ Μαθηματικοῦ.

465. Διπλῆ ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου θεοῦ...

466. Ἑλλειποσύμφωνον. ησα-ισο-ισου-ι-α-εσα-ω-εχα-οι σο-οι

467. Γρίφος. Ο ἄγραν—ρ. Ἡσάλλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμάθους τοῦ Μαθηματικοῦ.

468. Διπλῆ ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου θεοῦ...

469. Ἑλλειποσύμφωνον. ησα-ισο-ισου-ι-α-εσα-ω-εχα-οι σο-οι

470. Γρίφος. Ο ἄγραν—ρ. Ἡσάλλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμάθους τοῦ Μαθηματικοῦ.

471. Διπλῆ ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου θεοῦ...

472. Ἑλλειποσύμφωνον. ησα-ισο-ισου-ι-α-εσα-ω-εχα-οι σο-οι

473. Γρίφος. Ο ἄγραν—ρ. Ἡσάλλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμάθους τοῦ Μαθηματικοῦ.

474. Διπλῆ ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου θεοῦ...

475. Ἑλλειποσύμφωνον. ησα-ισο-ισου-ι-α-εσα-ω-εχα-οι σο-οι

476. Γρίφος. Ο ἄγραν—ρ. Ἡσάλλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμάθους τοῦ Μαθηματικοῦ.

477. Διπλῆ ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου θεοῦ...

478. Ἑλλειποσύμφωνον. ησα-ισο-ισου-ι-α-εσα-ω-εχα-οι σο-οι

479. Γρίφος. Ο ἄγραν—ρ. Ἡσάλλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμάθους τοῦ Μαθηματικοῦ.

480. Διπλῆ ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου θεοῦ...

481. Ἑλλειποσύμφωνον. ησα-ισο-ισου-ι-α-εσα-ω-εχα-οι σο-οι

482. Γρίφος. Ο ἄγραν—ρ. Ἡσάλλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμάθους τοῦ Μαθηματικοῦ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Βιβλία διὰ οἰκονομίας καὶ παιδεία ἐκδομένη ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς Διαπλάσεως καὶ πολυόμενα εἰς τὸ Ῥωσικὸν αὐτῆς.

Ο Ἀγροτικὸς Οἰκίος ὑπὸ Σοφίας Δῆμου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδασκτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβεύθην ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας...

Ο Ἀνθούλα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κορυττίδου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριστάτοιο καὶ ἠθικώτατο διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων...

Βαίτων Ζερῶν ὑπὸ Σοφίας Δῆμου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Κάικασον, ἤθη, ἔθιμα, περιπέτεια...

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν Μυστήριον κατὰ τὸν Μέν-Ρήδ, περιπετειώδες θελτικόν, διδασκτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κορυττίδου...

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laurie. Μυστηριώδες ἔργο ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσσίᾳ...

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου ὑπὸ Ἀρ. Π. Κορυττίδου μεταφρασθέντες Ἑσπεριότατο καὶ διδασκτικὸν διήγημα...

Ἡ Μαρουσία ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl. Διήγημα Ρωσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώτατο...

Ἡ Μούσα τῶν Παίδων ὑπὸ Α. Κατακουζηνῶ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ παιδία...

Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ. Ἀλκωτ...

Παιδικὸι Διάλογοι ὑπὸ Αἰμυλίου Εμμερμένου (Ἀρ. Π. Κορυττίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων...

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδοπούλου. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστος περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα...

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδοπούλου. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστος περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα...

Ο Ἡρωϊκὸς Πόλεμος ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων...

Ο Ἡρωϊκὸς Πόλεμος ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων...

Ο Ἡρωϊκὸς Πόλεμος ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων...

Ο Ἡρωϊκὸς Πόλεμος ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων...

Ο Ἡρωϊκὸς Πόλεμος ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων...

Ο Ἡρωϊκὸς Πόλεμος ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων...

Ο Ἡρωϊκὸς Πόλεμος ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων...

Ο Ἡρωϊκὸς Πόλεμος ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων...

Ο Ἡρωϊκὸς Πόλεμος ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Επιτηθέμενον ὑπὸ τοῦ Ῥωσικοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παραστῆναι εἰς τὴν ἡλικίαν ἡμῶν ἀναγνώσται, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Ἑσπεριικοῦ δραχ. 5.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 7 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ῃ ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντὶ Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 27 Μαυτου 1895 Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 21

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ. ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΛΟ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ [Συνέχεια ἴδε σελ. 153]

Παρά τὰς ἀναστολάς ταύτας, προσήγγισον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρῆς Φραγκίσκας, ἥς ἦδη τὸ φαῖον κιγκλίδωμα ἐραίνετο κατὰ τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ. «Θά μ' ἔβλεπε μαζὶ μου, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά. — Καὶ βέβαια. — Ἔτσι ἴσως κρατηθῆ ἡ θεία Ζηνοβία.»

Ἄλλ' ἡ παρουσία τῆς Πετρίνας οὐδὲν ἐκράτησε τὴν τρομερὰν θεῖαν, ἥτις βλέπουσα τὴν Τριανταφυλλίαν ἐρχομένην ἐν ὄρῳ ἀσυνήθῃ καὶ παρατηροῦσα τὴν δεξιμένην χεῖρά της, ἐρρηξε κραυγὰς δυνατάς : «Ἐκτύπησες, κακούργα ! Στοιχηματίζῃ πως τὸκαμες ἐξέπιτηδες. — Θά πληρωθῶ, ὑπέλαβεν ἡ Τριανταφυλλιά λυσσώδως. — Καὶ το πιστεύεις ; — Ὁ κύριος Βουλουφράν μοῦ το εἶπε.»

Ἄλλὰ τοῦτο δὲν κατεπράυνε τὴν θεῖαν Ζηνοβίαν, ἥτις ἐξηκολούθησε κραυγαῶν τὸσον δυνατὰ, ὥστε ἡ κυρὰ Φραγκίσκα κατέλιπε τὸ γραφεῖόν της καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸ κατώφλιον ἄλλ' αὐτὴ δὲν ὑπεδέξατο τὴν ἐγγόνην της διὰ λόγων ὀργίλων. Σπύσσασα ἔλαβεν αὐτὴν ἐν ταῖς ἀγκάλας της. «Ἐκτύπησες ; ἀνεφώνησε. — Διγάκι, κυρούλα μου, ἔς τὰ δάκρυα δὲν εἶνε τίποτα. — Νὰ πῆ νὰ φωνάξωμε τὸν κύριον Ρυσόν. — Ὁ κ. Βουλουφράν εἶπε νὰ του μνησθῶν.»

Ἡ Πετρίνα ἠτοιμάζετο νὰ τὰς ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλ' ἡ θεία Ζηνοβία στραφεῖσα ἀνεχάϊτισεν αὐτήν. «Θαρρεῖς πως ἔχομε τὴν ἀνάγκη σου νὰ τὴν περιποιηθῆς ; — Εὐχαριστῶ» ἐφώνησεν ἡ Τριανταφυλλιά.

Ἡσάρωσε τὰ πάντα, τὸ φάνωμα, τοὺς τοίχους, τὸ ἔδαφος (Σελ. 162, σ. 6).

Ἡ Πετρίνα οὐδὲν ἄλλο εἶχε πλέον νὰ πράξῃ ἢ νὰ ἐπανεῖλθῃ εἰς τὸ ἐργαστήριον, ὅπερ καὶ ἐπραξεν. Ἄλλ' ὅτε ἐμελλε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν κιγκλιδωτὴν θύραν, συριγμὸς μακρὸς ἀνήγγειλε τὴν ἐξοδον.

Δεκάκις, εἰκοσάκις τῆς ἡμέρας εἶχεν ἐρωτήσῃ ἐκυτὴν πῶς θά ἦτο δυνατόν νὰ μὴ πλαγιάσῃ ἐν τῷ κοινῷ δωματίῳ, ἐνθα μικροῦ δεῖν εἶχε παθῆ ὑπὸ ἀσφυξίας καὶ τίσον ὀλίγον εἶχε κοιμηθῆ.

Βεβαίως καὶ τὴν ἐπομένην νύκτα θά κατελαμβάνετο ὑπὸ ἀσφυξίας καὶ δὲν θά ἐκοιμάτο καλλίτερον. Τότε δέ, ἐάν μὴ ἤδύνατο δι' ἐπαρκοῦς ἀναπαύσεως νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἐκ τοῦ ἡμερησίου καμμάτου ἐξάντησιν τῶν δυνάμεών της, τί ἤθελε συμβῆ ;

Ἦτο ζήτημα φοβερόν, οὐ ὑπελόγιζε πάντα τὰ παρεπόμενα ἂν μὴ εἶχε δυνάμεις νὰ ἐργασθῆ, θά τὴν ἀπέπεμπον καὶ αἱ ἐλπίδες της θά ἐξηφανίζοντο ἂν ἠσθένη θά τὴν ἀπέπεμπον ἔτι μᾶλλον, καὶ οὐδένα εἶχε παρ' οὐ νὰ ζητήσῃ θε-

ραπειάν καὶ βοήθειαν. Ἡ βίβα δένδρου ἐν τῷ δάσει ἦτο τὸ μόνον καταφύγιον αὐτῆς, οὐδὲν δὲ ἄλλο. Καὶ ναὶ μὲν εἶχε πλήρες δικαίωμα νὰ μὴ καταλάθῃ πλέον τὴν κλίβην ἣν εἶχε πληρώσῃ, ἀλλὰ τότε

Τὸ ἀντίστοιχον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' ἐξοχὴν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου, ἐκδοτὴν τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσῶν, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 ἀράγων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον. Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν τὴν διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτύπωσης τῆς νέας ταϊνίας. Παράτοκα παρὶ μὴ λήψεως φύλλον γινόμενα μετὰ καθέτις δεκαπενθήμερον τὸ ποσὸν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν εἰσὶν ἐπαράδεικτα.

νης, ήτις ήδύνατο κάλλιστα να είχε με-
οικήση άλλαχου.

Τούτου όρισθέντος, και έν μεγίστη
ταχύτητι, υπελείπετο μόνον τὸ πού θά
μετέβαινε να κοιμηθῆ εἴαν κατέλειπε τὸ
κοινὸν δωμάτιον.

Ἄλλα δὲν ήτο χρεία έρεύνης. Ποσά-
κις δὲν είχε σκεφθῆ τὴν καλύβην μετὰ
έπιθυμίας εύφροσύνου! Πόσον καλῶς θά
έκοιμάτο έν αὐτῇ εἴαν ήτο δυνατόν! Οὐ-
δένα δὲ φόβον είχε, διότι εἰς αὐτὴν ήρ-
χοντο ἄνθρωποι μόνον τὴν εποχὴν τῆς
θήρας, ὡς ἀπεδεικνύετο ἐκ τῆς «Ἐφη-
μερίδος τῆς Ἀμιένης». Ὑπὲρ τὴν κε-
φαλήν τῆς στέγης, τοίχους θερμούς, θύ-
ραν καὶ ὡς κλίνην στρώμα καλὸν ἐκ
ξηρᾶς πέριδος, πλὴν τῆς τέρψεως ὅτι
κατάρκει έν ιδιοκτήτῳ οἰκίᾳ, τὸ πραγμα-
τικὸν έν τῷ όνειρῳ.

Καὶ ἰδοὺ ὅτι τὸ φαινόμενον ἀκατόρ-
θωτον ἔγιγνετο αἰφνης δυνατόν και εὐ-
κολόν.

Οὐδ' ἐπὶ δευτερόλεπτον ἐδίστασεν
ἀγοράσασα δὲ τὴν ήμισίαν λίτραν τοῦ
ἄρτου διὰ τὸ δεῖπνόν της, ἀντὶ να ἐπα-
νέλθῃ εἰς τῆς κυρᾶς Φραγκίσκας, ἔλαβε
τὴν ὁδὸν ήν είχε διανύσει τὸ πρῶτὸ ἔρχο-
μένη εἰς τὰ ἐργαστήρια.

Ἄλλα τὴν στιγμήν ταύτην ἐργάζεται
διαμείνοντες έν τοῖς πέριξ τοῦ Μαρκοῦρ
ἐβάδιζον τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἐπανερχόμενοι
οἰκαδὲ' ἐπειδὴ δὲ δὲν ήθελε να τὴν ἰδω-
σιν εἰσδύσαντας εἰς τὴν ἀτραπὸν τοῦ ἰτε-
ῶνος, ἐκάθησεν εἰς τὴν λόχημν τὴν
υπερκειμένην τοῦ λειμῶνος, και ὅτε θά
ήτο μόνη θά μετέβαινε εἰς τὴν καλύ-
βην. ἐκεῖ δὲ ήσυχος, τὴν θύραν ἔχουσα
ἀνοικτὴν πρὸς τὴν λίμνην, ἀπέναντι τοῦ
δύοντος ήλιου, βεβαία ὅτι οὐδεὶς θά ήρ-
χεται να τὴν ταραξῆ, θά εἰδείνει ἄνευ
σπουδῆς, ὅπερ θά ήτο διαφερόντως εὐά-
ρεστον ή τὸ καθαρὸν ήσυχίαν τὰ τεμάχια
καθ' ὁδόν, ὡς είχε πράξῃ κατὰ τὸ
γεῦμά της.

Ἐχαιρε δὲ υπερβαλλόντως ἐπὶ τῇ τοι-
αύτῃ διαθέσει τῶν πραγμάτων ήν ἔσπευ-
σε και να ἐκτελέσῃ. Ἄλλ' ἐδέησε να
ἀναμείνῃ ἐπὶ πολὺ, διότι μετὰ διαβάτην
ἐπήρχετο ἄλλος διαβάτης και μετὰ τοῦ-
τον ἄλλος ἐτι' τότε διανοήθη να παρα-
σκευαστῇ τὰ τῆς ἐγκαταστάσεως αὐτῆς έν
τῇ καλύβῃ, ήτις ἀναμφιβόλως ήτο κατάλ-
ληλος και ἀναπαυτική, ἄλλ' ήδύνατο να
γίνη ἐτι μᾶλλον διὰ τινων φροντίδων.

Τὴν λόχημν, έν ἡ ἐκάθητο, ἀπετέ-
λουν κατὰ μέγα μέρος σημάδια ἰσχυαί,
ὕπ' αὐτὰς δὲ ἐφύετο πέριξ διὰ κλωνίων
τῆς πέριδος ήδύνατο να κατασκευάσῃ
σάρωθρον πρὸς σάρωσιν τοῦ ἐνδαιτήμα-
τός της; ήδύνατο να κόψῃ κέμα πέριδος
ξηρᾶς πρὸς κατασκευὴν κλίνης μαλακῆς
και θερμῆς.

Λησιμονόσῃ τὸν κάματον, ὅστις τὰς
τελευταίας ὥρας τῆς ἐργασίας της το-
σοῦτον είχε βαρῶνῃ αὐτὴν, ἐπεδόθη πα-

ρευθὺς εἰς τὸ ἔργον. Ταχέως τὸ σάρ-
ωθρον συνηνώθη, συνεδέθη διὰ κλωνίου
ιτέας και προσηλώθη εἰς ράβδον, οὐχ
ήττον ταχέως τὸ δεμάτιον τῆς πέριδος
ἐκόπη και περιεσφίχθη ἐντὸς κλάδου
ιτέας πρὸς εύκολον μεταφορὰν αὐτοῦ εἰς
τὴν καλύβην.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον οἱ τελευταῖοι
βραδύναντες διαβάται εἶχον διέλθῃ τὴν
ὁδόν, ήδη ἔρημον ἐφ' ὅσον ήδύνατο να
διακρίνῃ και σιωπηλήν' ήτο λοιπὸν ὥρα
να προσέλθῃ εἰς τὴν ἀτραπὸν τοῦ ἰτεῶ-
νος. Φορτωθεῖσα ἐπὶ τῶν νώτων της τὸ
δεμάτιον τῆς πέριδος και λαβούσα ἀνα-
χειρὰς τὸ σάρωθρον κατέβη τὴν λόχημν
τρέχουσα, και τρέχουσα διήλθε τὴν ὁδόν.
Ἄλλ' έν τῇ ἀτραπῷ ἐδέησε να ἀναστει-
λῃ τὸ βῆμα, διότι τὸ δεμάτιον τῆς πέ-
ριδος ἐσκάλωνεν ἐπὶ τῶν κλάδων και ἵνα
το διαβίβασῃ ήναγκάζετο να κύπτῃ και
να βαίνῃ τετραποδῆτι.

Ἐλθούσα εἰς τὸ νησίδριον, κατὰ πρῶ-
τον ἐξήγαγε τὰ έν τῇ καλύβῃ, τοῦτ'
ἐστὶ τὸ στέλεχος και τὴν πέτριν, ἔπειτα
ἐσάρωσε τὰ πάντα, τὸ φάνωμα, τοὺς
τοίχους, τὸ ἔδαφος και τότε ἐπὶ τε τῆς
λίμνης και ἐντὸς τῶν καλαμιῶν ήκού-
σθησαν πῆσεις θορυβῶδεις, πιπισμοί,
κραυγαὶ πάντων τῶν ζῶων ἃ ἡ διευθέτη-
σις αὐτῆ τῆς καλύβης διατάραττεν έν τῇ
ήρεσι καὶ κατοχῇ τῶν ὑδάτων ἐκείνων και
τῶν ὀχθῶν ἐκείνων, ἔνω ἀπὸ πολλοῦ
χρόνου ήσαν κητόρες.

Τὸ διάστημα ήτο τόσο στενόν, ὡστε
ταχέως ἐπέρανε τὸν καθαρισμὸν εἰ και
ἐξετέλεσεν αὐτὸν εὐσυνειδήτως και μόν-
ον τῇ υπελείπετο να εἰσαγάγῃ τὸ στέλε-
χος ὡς και τὴν πέτριν ἵνα τὴν καλύψῃ διὰ
τῆς νέας πέριδος ήτις διέτηρει ἐτι τὴν
ήλιακὴν θερμότητα ὡς και τὴν εὐωδιαν
τῶν ήνθισμένων κρῶτων έν οἷς ἐφύετο.

Καὶ νῦν ήτο καιρὸς τοῦ δεῖπνου, ὃ δὲ
στόμαχος αὐτῆς διεμαρτύρετο σχεδὸν ὅσον
και κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῆς ὁδοπο-
ρίαν. Εὐτυχῶς αἱ κακαὶ ἐκεῖνα ήμέραι εἶ-
χον παρέλθῃ και οὐδὲν είχεν οὐδένα πλέον
να φοβηθῆ, οὔτε ἄνθρωπον, οὔτε βροχὴν,
οὔτε θύελλαν, ἡ ὃ τι δῆποτε ἄλλο' ἔ-
χουσα έν τῷ θυλακίῳ καλὸν τεμάχιον
ἄρτου, τὴν ὠραίαν ἐκείνην και γλυκεῖαν
ἐσπέραν, ἴσως θά ἐνεθυμεῖτο τὰς προτέ-
ρας αὐτῆς δυστυχίας, ἄλλὰ μόνον ἵνα
τας συγκρίνῃ πρὸς τὴν παρούσαν ὥραν
και ἐνισχυθῆ έν τῇ ἐλπίδι τῆς αἴριον.

Ἐπειδὴ δὲ, τρώγουσα βραδέως τὸν
ἄρτον της, δν ἔκοπτεν εἰς μικρὰ τεμά-
χια μήπως τὸν θρυμματίσῃ, δὲν ἐθορύ-
βει πλέον, ὃ πληθυσμὸς τῆς λίμνης ἀνα-
θαρρήσας ἐπᾶνῆρχετο εἰς τὴν φωλεάν
τοῦ χάριν τῆς νυκτός, και κατὰ πᾶσαν
στιγμὴν πῆσεις ἐχάρασσον τὸν χρυσὸν
τῆς δύσεως τοῦ ήλιου, ἡ ἐμφανίσαις
πηγῶν παρυδατίων, ἀτινα ἐξερχόμενα
μετὰ προσοχῆς ἐκ τῶν καλάμων ἐπλεον
ήσυχως, ἔχοντα προτεταμμένον τὸν τρά-

χηλον και ἀκροώμενα πρὸς ἀναγνώρισιν
τῆς θέσεως. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἔγερσις αὐτῶν
τὴν είχε διασκεδάσῃ τὸ πρῶτὸ, ἡ κατὰ-
κλισις ήδη τὴν κατέθελεγε.

Ὅτε ἀπετελείωσε τὸν ἄρτον της, ὅστις
ταχέως ἐσῶθη, καίτοι καθ' ὅσον ήλα-
τοῦτο ἔκοπτε τὰ τεμάχια αὐτοῦ μᾶλλον
μᾶλλον μικρὰ, τὰ ὑδάτα τῆς λίμνης τὰ
πρὸ τινων στιγμῶν στίλβοντα ὡς κάτοπ-
τρον, είχεν κατασταθῆ ἄμαυρά και ὃ οὐ-
ρανὸς είχε σέση τὴν θαμοῦσαν πυρ-
καίαν του. Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν τῆς
ὥρας ἡ νύξ ἐμελλε να κατέλθῃ εἰς τὴν
γῆν, ἡ ὥρα τῆς κατακλίσεως είχε σημάνη.

Ἄλλα πρὶν ἢ κλείσῃ τὴν θύραν της
και ἐξαπλωθῆ ἐπὶ τῆς ἐκ πέριδος κλι-
νης της, ήθέλησε να λάβῃ τὴν τελευ-
ταίαν προφύλαξιν τοῦτ' ἐστὶ να ἀνεγείρῃ
τὴν ἐπὶ τῆς τάφρου γέφυραν. Βεβαίως
ἐθεώρει ἑαυτὴν ἀσφαλεστάτην έν τῇ κα-
λύβῃ: οὐδεὶς θά ήρχετο να τὴν ταραξῆ,
περὶ τοῦτου ήτο βεβαία' ὅπως δῆποτε
δὲ οὐδεὶς θά ήδύνατο να προσεγγίσῃ χω-
ρὶς οἱ κάτοικοι τῆς λίμνης οἵτινες ήσαν
ὀξήκοιοι να τὴν ἀφυνίωσι διὰ τῶν κραυ-
γῶν των' ἄλλὰ τέλος τοῦτο οὐδόλως
ἐκώλυε τὸ να μὴ εἶνέ τι καλὸν ἡ ἀραί-
ρεσις εἰ δυνατόν τῆς γεφύρας.

Ἐπειτα δὲ έν τῇ ἀφαιρέσει ταύτῃ
ἐνυπῆρχε οὐ μόνον ζήτημα ἀσφαλείας,
ἄλλὰ και τέρψεως' μὴ δὲν θά ήτο
τέρπνόν να λέγῃ ὅτι οὐδεμίαν συγκοι-
νωσίαν είχε μετὰ τῆς γῆς, ὅτι ήτο έν
ἀληθινῇ νήσῳ ήν κατελάμβανεν ὡς ἴδιον
κτῆμα; Κρίμα να μὴ δύναται να ὑψώσῃ
σημαίαν ἐπὶ τῆς στέγης, ὡς ἀναγινώ-
σκομεν εἰς τὰς περιηγήσεις, και να τὴν
χαιρετίσῃ διὰ βολῆς τηλεβόλου.

Ζωηρῶς ἐπεδόθη εἰς τὸ ἔργον και διὰ
τῆς λαθῆς τοῦ σαρώθρου καθαρίσασα
τὸν χοῦν τὸν περιβάλλοντα τὰ ἄκρα τοῦ
κορμού τῆς ιτέας τοῦ χρησιμεύοντος ὡς
γέφυρα, ήδυνήθη να τὸν ἀποσύρῃ ἐπὶ
τῆς ὄχθης της.

Ἡδὴ ήτο πλέον έν τῇ ἰδίῳ αὐτῆς οἰ-
κῳ, κυρία έν τῷ βασιλείῳ της, βασιλεί-
σα έν τῇ νήσῳ της, ήν ἔσπευσε να βα-
πτίσῃ ὡς ποιοῦσιν οἱ μεγάλοι περιηγη-
ταί' περὶ δὲ τοῦ ὀνόματος οὐδ' ἐπ' ἐλά-
χιστον ήπόρησεν ἡ ἐδίστασε' τί καλλίτε-
ρον ήδύνατο να εὐρεθῆ παρὰ τὸ συμφω-
νοῦν πρὸς τὴν παρούσαν αὐτῆς κατά-
στασιν.

— Εὐ ε λ π ι ς .

Και ναί μὲν ὑπῆρχεν ήδη τὸ Εὐέλπι
Ἄκρωτήριον' ἄλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν να
συγγῆ τις ἀκρωτήριον και νῆσον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

Τερπνότατον τὸ να εἶνέ τις βασιλίσα,
μάλιστα δὲ ὅταν μήτε ὑπηκόους ἔγῃ,
μήτε γείτονας' ἄλλ' ὁμως δέον και να
μὴ ἔγῃ ἐργασίαν ἄλλην, μόνον δὲ να
διέρχεται τὸ Κράτος αὐτῆς έν μέσῳ
έορτῶν.

Και ἀκριβῶς ἡ Πετρίνα δὲν ήτο ἀκό-
μη έν τῇ εὐτοχεῖ περιόδῳ τῶν έορτῶν
και τῶν περιπάτων. Ὅθεν ὅτε τὴν ἐπι-
οῦσαν, ἀνατελλούσης τῆς ήμέρας, ὃ
πηγνὸς πληθυσμὸς τῆς λίμνης ἀφύπνι-
σεν αὐτὴν διὰ τοῦ ἐωθινοῦ ἄσματος του,
και ἀκτίς ήλιακῆ διερχομένη διὰ τινος
τῶν ἀνοιγμάτων τῆς καλύβης ἐπαῖξεν
ἐπὶ τοῦ προσώπου της, διανοήθη πάραυ-
τα ὅτι, οὐχὶ πλέον διὰ τῶν πυγμῶν
κεκλεισμένων θά ήδύνατο να κοιμηθῆ,
ἀλλ' ἀκούοντως ἔλαφρως τούναντιον
ὡστε να ἀφύπνισθῆ ὅτε ὃ πρῶτος συ-
ριγμὸς ήθελε σημάνη τὸ προσκλητή-
ριον.

Ἄλλ' ὃ ὕπνος ὃ διαρκέστατος δὲν
εἶνε πάντοτε και ὃ ἀριστος, ἄλλὰ μᾶλ-
λον ὃ διακοπτόμενος και ἀναλαμβανό-
μενος και αὖθις διακοπτόμενος, οὕτω δὲ
καθιστῶν ἐπαισθητὸν τὸν ῥεμβασιμὸν
ὅστις ἐπέρχεται ἀλλεπαλλήλως και συν-
δέεται. Ὅ δὲ ῥεμβασιμὸς αὐτῆς εἶγέ τι
τὸ τερπνόν και φαιδρὸν. Ἐν τῷ ὕπνῳ ὃ
κάματος τῆς προτεραίας τόσοσιν είχεν
ἐξαφανισθῆ, ὡστε οὐδὲ κἂν τὸν ἐνεθυ-
μείτο' ἡ κλίνη της ήτο ἀπαλή, θερμή,
εὐοσμος' ὃ ἀήρ δν ἀνέπνευε, ἐμύριζε τὸν
μεμαραμμένον χορτόν. Τὰ πτηνά ἐβαυ-
κάλιον αὐτὴν διὰ τῶν χαρμοσύνων αὐ-
τῶν ἄσμάτων και αἱ σταγόνες τῆς δρό-
σου αἱ συμπεπικνωμέναι ἐπὶ τῶν φύλ-
λων τῶν ἰτεῶν αἰτίνες ἔκλινον εἰς τὸ
ἄνω, ἀπετέλουν μουσικὴν κρυσταλ-
λίην.

Ὅτε δὲ ὃ συριγμὸς διέσχισε τὴν σιω-
πὴν τῆς ἐξοχῆς, ἀνωρθώθη ταχέως και
ἀφ' οὐ ἐκαλλωπίσθη ἐπιμελῶς παρὰ τὴν
ἔγῃν τῆς λίμνης παρεσκευάσθη να
πέλθῃ. Ἄλλα να ἐξέλθῃ τῆς νῆσου της,
ρίπτουσα τὴν γέφυραν εἰς τὴν θέσιν της,
τὴν ἐφάνη μέσον ὅπερ τῶν κοινῶν και
τετριμμένων αὐτοῦ ἐνεῖχε τὸν κίνδυνον
τοῦτον, να δεικνύῃ δῆλον ὅτι τὴν διάβα-
σιν εἰς τοὺς θελοντας δυνατόν να εἰσελ-
θῶσιν εἰς τὴν καλύβην, εἴαν μόνον ήθελεν
ἐπέλθῃ πρὸ τοῦ χειμῶνος εἰς τὸν νοσῖν
τινος ἡ ἀπίθανος αὐτῆ σκέψις. Ἴστατο
πρὸ τῆς τάφρου ἐρωτῶσα ἑαυτὴν εἴαν θά
ήδύνατο να τὴν διαθῆ δι' ἐνὸς ἄλματος,
ὅτε διέκρινε κλάδον μακρὸν ὑποστηρί-
ζοντα τὴν καλύβην ἐκεῖθεν ὅπου αἱ ιτέαι
ἐλείπον' λαμβάνουσα δὲ μετεχειρίσθη
αὐτὴν ἵνα πηθῆσῃ τὴν τάφρον διὰ τοῦ
κομποῦ, ὅπερ αὐτῇ, συνηθισμένη οὔσα
εἰς τὴν ἄσκησιν ταύτην ήν πολλάκις εἶ-
χεν ἐκτελέσῃ, ἐθεώρει ὡς παιγνίδιον. Οὐ-
τως ἴσως ήτο τρόπος ἐξέδου ἐκ τοῦ βα-
σιλείου της ὀλίγον ἀξιοπεπῆς, ἄλλ'
ἐπειδὴ οὐδεὶς είχεν ἴδῃ αὐτὴν, ὄντως
ὀλίγον ἐσήμαιναν ἄλλως τε αἱ νεαὶ βασι-
λισσαὶ ὀφείλουσι να δύνανται να ἐπιτρέ-
πωσιν εἰς ἑαυτὰς πράγματα ἀπηγορευ-
μένα εἰς τὰς γράϊας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Μετὰ τὸ λιτὸν δεῖπνον, ὃ Ἐλευθέρης
και ἡ Μυάνα ἀπεκοιμήθησαν ἐπὶ τοῦ
σωροῦ τοῦ ἀγύρου, ὅστις ἐχρησίμευεν
εἰς αὐτοὺς ὡς κλίνη, ἀφ' οὐ ἐννοεῖται
ἐκφυσαν εἰς τὴν μυστηριώδη κρύπτην τὸ
ἀργυροῦν νόμισμα τοῦ γενναιοδώρου δια-
βάτου.

Ἐπὶ τῶν χειλέων των ἐπλανᾶτο μει-
διάμα εὐτυχίας. Καὶ έν τούτοις δὲν θά
έκοιμᾶντο μετ' ὅσον ήσυχίαν ἂν ἐξέυρον
ποίας σκέψις είχεν ἐντὸς τῆς κεφαλῆς
του τὴν στιγμήν ἐκείνην ὃ Γιάννακας.

Ἄν παρουσιαζεν εἰς τὸν ἀτυνόμενον
τὸν Ἐλευθέρην και τὴν Μυάναν, ἄνευ
οἰουδῆποτε δικαιώματος ἐπὶ τῶν παιδιῶν
ἐκείνων, θά κατεδικάζετο ἀφεκτικῶς εἰς
φυλάκισιν και εἰς βαρὺ πρόστιμον.

Ἐν φ' ἂν ἀπηλλάσσετο ἀπὸ τοὺς δύο
νεοσυλλέκτους του, ήδύνατο να ὠφελῆ-
θῇ τὰ ἐξήντα τέσσαρα φράγκα, τὰ ὅποια
είχον ἐμπιστευθῆ εἰς αὐτὸν τὰ παιδία,
ἐτι δὲ και τὸ περιεχόμενον μικροῦ κ ο υ μ-
π α ρ ᾶ, τὸν ὅποῖον ἀνεκάλυψε τὸ δέξυ-
δερκὲς του βλέμμα.

Δὲν ἐπρεπε λοιπὸν να διατάξῃ' έν μιᾷ
στιγμῇ ἔκαμε τὸ σχέδιόν του.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΣ

[Συνέχεια, ἴδε σελ. 158]

— Σιωπῆ, εἶπε τὸ ἀνοῖξαν τὴν θύραν
παιδίον.

— Τί τρέχει;

— Ὁ ἀφεντικὸς εἶνε πολὺ θυμωμένος.

— Αὐτὸ θά του φέρῃ τὴν καρδιά του
'ς τὴ θέσι της, εἶπεν ἡ Μυάνα, δείξασα
τὸ έν τῷ χαρτίῳ κρέας.

— Δὲν τὸ πολυπιστεύω! ἐγὼ το γνω-
ρίζω καλά τ' ἀφεντικό ποτέ μου δὲν το
εἶδα ἔτσι.

Και πράγματι παραδόξως προσεῖδεν
ὃ Γιάννακας τὰ δύο παιδία' μόλις δ' ἡ-
ξίωσε να ρίψῃ βλέμμα ἐπὶ τῆς ὠραίας
φλογίδος τὴν ὅποιαν τῷ ἔπεινε ἡ Μυάνα.

Τί καθίστα τόσοσιν σύννουν και τετα-
ραγμένον τὸν ἀρχικαπνοδοχοκαθαριστήν;
Ἐν ἔγγραφον τὸ ὅποῖον είχε λάβῃ
πρὸ δύο ὥρων.

Τὸ ἔγγραφον τοῦτο τὸ ὅποῖον ἐπανει-
λημμένος ἀνέγνωσε και συνέθλιψε μάλι-
στα έν στιγμήν ὀργῆς, είχεν ὡς ἐξῆς:
«Διεύθυνσις τῆς Ἀστυνομίας Ἀθῶν.

Ὁ ἀστυνόμενος τοῦ Γ'. Ἀστυνομικοῦ τμή-
ματος καλεῖ τὸν Γιάννην Γιάννακην να
παρυσιασθῆ μεθαύριον, δευτέραν, 27 τοῦ
μηνός, εἰς τὸ κατάστημα τοῦ τμήματος
ὅπως δικαιολογήσῃ ποία εἶνε τὰ δικαιώμα-
τά του ἐπὶ τῶν ὀκτῶ παιδιῶν, τὰ ὅποια
μετεχειρίζεται πρὸς καθαρισμὸν τῶν καπ-
νοδοχῶν».

Ἡτο ἔσπερα τοῦ σαββάτου' ὃ Γιάν-
νακας λοιπὸν είχε μόνον εἴκοσι τέσσαρας
ὥρας διὰ ν' ἀπαλλαγθῆ ἀπὸ τὸν Ἐλευ-
θέρην και τὴν Μυάναν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Μετὰ τὸ λιτὸν δεῖπνον, ὃ Ἐλευθέρης
και ἡ Μυάνα ἀπεκοιμήθησαν ἐπὶ τοῦ
σωροῦ τοῦ ἀγύρου, ὅστις ἐχρησίμευεν
εἰς αὐτοὺς ὡς κλίνη, ἀφ' οὐ ἐννοεῖται
ἐκφυσαν εἰς τὴν μυστηριώδη κρύπτην τὸ
ἀργυροῦν νόμισμα τοῦ γενναιοδώρου δια-
βάτου.

Ἐπὶ τῶν χειλέων των ἐπλανᾶτο μει-
διάμα εὐτυχίας. Καὶ έν τούτοις δὲν θά
έκοιμᾶντο μετ' ὅσον ήσυχίαν ἂν ἐξέυρον
ποίας σκέψις είχεν ἐντὸς τῆς κεφαλῆς
του τὴν στιγμήν ἐκείνην ὃ Γιάννακας.

Ἄν παρουσιαζεν εἰς τὸν ἀτυνόμενον
τὸν Ἐλευθέρην και τὴν Μυάναν, ἄνευ
οἰουδῆποτε δικαιώματος ἐπὶ τῶν παιδιῶν
ἐκείνων, θά κατεδικάζετο ἀφεκτικῶς εἰς
φυλάκισιν και εἰς βαρὺ πρόστιμον.

Ἐν φ' ἂν ἀπηλλάσσετο ἀπὸ τοὺς δύο
νεοσυλλέκτους του, ήδύνατο να ὠφελῆ-
θῇ τὰ ἐξήντα τέσσαρα φράγκα, τὰ ὅποια
είχον ἐμπιστευθῆ εἰς αὐτὸν τὰ παιδία,
ἐτι δὲ και τὸ περιεχόμενον μικροῦ κ ο υ μ-
π α ρ ᾶ, τὸν ὅποῖον ἀνεκάλυψε τὸ δέξυ-
δερκὲς του βλέμμα.

Δὲν ἐπρεπε λοιπὸν να διατάξῃ' έν μιᾷ
στιγμῇ ἔκαμε τὸ σχέδιόν του.

Ὁ ήλιος ἀνέτειλε τὴν ἐπαύριον φωτί-
ζων δι' ἐρυθρᾶς λάμφεως τοὺς χιονοσκε-
πεῖς λόφους. Ἄν και ήτο Κυριακή, ήμέ-
ρα ἀργίας, ὃ Γιάννακας παρέλαβε μεθ'
ἑαυτοῦ τὸν Ἐλευθέρην και ὠδήγησεν
αὐτὸν εἰς τινα μεγάλην οἰκίαν ὅπου ήσαν
τρεις καπνοδοχοὶ πρὸς καθαρισμὸν. Καὶ
τὰς μὲν δύο ἐκαθάρισε ἄνευ τινός ἐπει-
σοδίου' ἀλλ' ἀνελθὼν εἰς τὴν τρίτην ὃ
Ἐλευθέρης ἐνόμισεν ὅτι ήκουσε κραυ-
γὰς παραδόξως προερχομένης ἀπὸ τὴν
στέγην.

— Πάει ὃ Παρδαλὸς μου, ἔκραζε
μετὰ θαυρῶν μίᾳ φωνῇ, ποῖος θά μου
δώσῃ τὸν παπαγάλο μου!

Ὁ Ἐλευθέρης ἀνερρίχθη εἰς τὸ ὑ-
ψιστον μέρος τῆς καπνοδόχης και καθί-
σας εἰς τὸ χεῖλος προσεπάθει να ἴδῃ πό-
θεν ἔρχεται ἡ φωνή.

— Ἐνας καπνοδοχοκαθαριστής! ἀνε-
κραξε μίᾳ φωνῇ' ὦ, ἂν ήθελε!

— Τί λέγεις, κῶρη μου; τρελλή
εἶσαι; ἀπεκρίθη ἄλλη φωνὴ γυναικεία'
να κάμωμε να σκοτωθῆ ἓνα παιδί για
ἓνα παληοπαπαγάλο!

— Παληοπαπαγάλο! ὃ Παρδαλὸς
μου, κυρία, Ἐλένη εἶνε καλὸς' τρώγει
ἀπὸ τὸ χεῖρι μου και ἔρχεται και κάθεται
'ς τὸν ὦμό μου ὅταν τὸν φωνάζω. Ἄχ,
πῶς τὸν ἀγαπῶ!

— Τότε θά κάμῃς καλλίτερον να τὸν
φωνάζῃς και να μὴ θέλῃς να σοῦ τὸν
πιάσουν' σήμερα με αὐτὴ τὴν παγωνιά
αἱ στέγαι γλυστροῦν.

— Θέλω να μού τὸν πιάσουν. Ὡ,
νά τὸς! εἶπε τὸ κοράσιον δεικνύον πολὺ-
χρωμον πτηνόν. Εἶνε μουδιασμένος' δὲν
θά πετάξῃ. Πέντε φράγκα ἔχει ὅποιος
μού τὸν φέρει.

Τὰς λέξεις ταύτας ἀκούσας ὃ Ἐλευ-
θέρης, ἐρρίγησε. Πέντε φράγκα! πόσον
σπουδαῖον ποσὸν ήδύνατο να προσθέσῃ
εἰς τὰς οικονομίας των! Οὐδὲ αὐτὴ ἡ
Μυάνα ἔφερε ποτε πέντε φράγκα. Ἄν
τα ἐκέρδιζε με ποίαν εὐ

δεν ανοιγμά τι, εις τὸ ὅποιον ἤδυνήθη νὰ εἰσαγάγῃ τὴν ἀριστεράν του χεῖρα· ἔπειτα στήριξας τοὺς δύο πόδας του εἰς τὴν ἐκ ψευδαργύρου ὑδρορρόην, ἐξέτεινε μετὰ προφιλῆσεως τὴν δεξιάν χεῖρα, ἥτις ἐφθασε σχεδὸν μέχρι τοῦ πτηνοῦ.

Ἄλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἐμελλε νὰ συλλάβῃ αὐτό, ὁ παπαγάλος φοβηθεὶς ἐπέταξε καὶ ἐκάθισε πλησίον του, ἀλλ' εἰς τὸ ἄλλο μέρος. Ὁ Ἐλευθέρης λησμονήσας ὅτι ἀσθενέστατον μόνον στήριγμα εἶχεν, ἐκινήθη ἀποτόμως ὅπως συλλάβῃ τὸ πτηνὸν κατὰ τὴν πτῆσίν του. Ἄλλ' ἀπολέσας τὴν ἰσορροπίαν ἐκυλίσθη ἐξαφνα ὀρμητικῶς πρὸς τὸ ἄκρον τῆς στέγης, ἐν ᾧ ὀξεῖαι κραυγαὶ ἠκούσθησαν ἐκ τοῦ παραθύρου ὅπου εὐρίσκοντο ἡ μικρὰ κόρη καὶ ἡ παιδαγωγὸς αὐτῆς.

Κατ' ἀπροσδόκητον εὐτυχίαν, ὁ Ἐλευθέρης ἐν ᾧ ἐπιπτεν ἐκρατήθη ἐκ τῆς περὶ τὴν ὀσφύν του ζώνης, ἥτις περιεπλάκη εἰς τὸ στόμιον τῆς ὑδρορρόης προσεζέγον τῆς στέγης.

Ἡ θέσις τοῦ δυστυχοῦς παιδίου ἦτο δεινοτάτη ἦτο καταφάνες ὅτι ἡ ζώνη δὲν θὰ ἠδύνατο ν' ἀντιστῇ· ἂν δὲ ἐσχίζετο, ἡ ἐθραύετο ἡ πόρπη αὐτῆς, ὁ Ἐλευθέρης θὰ κατεκρημνίζετο κάτω εἰς τὴν ὁδόν· τὸ δὲ ὕψος ἦτο ἰλιγγιώδες.

Κατὰ διαλείμματα μικρὸς τριγμὸς ἠκούετο ἀγγέλων ὅτι ἡ δερματίνη ζώνη δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ κοπῇ.

Κάτω εἰς τὴν ὁδὸν εἶχε συναθροισθῆ πλῆθος, ἐκ τῶν παραθύρων ἐκλινον κεφαλαί, ἀνήσυχοι, βραχιόνες δὲ ἐτείνοντο ὅπως χαλαρώσωσι τὴν ὀρμὴν τῆς πτώσεως ἐν ἡ περιπτώσει τὸ παιδίον ἐπιπτε.

Ἐξαφνα ἀπὸ ἐπίστεγον δῶμα ὀλίγα μέτρα μόνον ὑψηλότερον τοῦ μέρους ὅπου ἐρέματο τὸ παιδίον, ἐκρεμάσθη σχοινίην ἀναβάθρα καὶ ἀνθρωπὸς τις κατέβη μετὰ προσοχῆς.

Οἱ θεαταὶ παρετήρουν ἀγωνιωδῶς κρατοῦντες τὴν ἀναπνοήν των· μετ' ὀλίγον ὁ τολμηρὸς σωτὴρ ἐφθασε πλησίον τοῦ παιδίου, τὸ ὅποιον δὲν ἐκινεῖτο πλέον ἀλλ' εἶχε πρὸς τὰ ὀπίσω ἀνερριμμένην τὴν κεφαλὴν. Ἰσχυρῶς κρατούμενος ἀπὸ τῆς ἀναβάθρας διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἤρπασε διὰ τῆς ἄλλης τὸν Ἐλευθέρον καὶ τον ἔφερε μέχρι τῆς κλίμακος. Κρατῶν δὲ τὸ πολυτίμιον φορτίον του ἀνέβη μέχρι τοῦ παραθύρου τοῦ δώματος, καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτὸ ἐπευφημοῦντος καὶ χειροκροτοῦντος τοῦ πλήθους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ἄν οἱ συναθροισθέντες παρὰ τὴν οἰκίαν ὄβεν ἐρέματο ὁ Ἐλευθέρης δὲν εἶχον ὄλην τὴν προσοχήν των προσηλωμένην εἰς τὴν τύχην αὐτοῦ, θὰ ἐβλεπον ἀνθρωπὸν τινα μαύρην ἔχοντα τὴν μορφήν καὶ μαύρας τὰς χεῖρας ἐξ ἀσθόλης, ὅστις, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ παιδίον ἐκινδύνευε τὸν ἔσχατον κίνδυνον, ἐξεληθὼν τῆς

οἰκίας ἐκείνης, ἐψιθύριζε μετὰ προφανοῦς εὐχαριστήσεως·

— Ἐγὼ τύχη· νὰ που γλύτωσα ἀπὸ τὸ ἕνα. Τὸ ἄλλο νὰ ἰδοῦμε τώρα!

Βήματι ταχεῖ διηυθύνθη πρὸς τὴν κατοικίαν του, ὅπου εἶχε μείνῃ ἡ Μυάνα. Ἀνήγγειλε δ' εἰς αὐτὴν ὅτι τὴν τετάρτην ὥραν ἐμελλον νὰ ὑπάγωσι μαζὶ νὰ καθαρῶσι τὰς καπνοδόχας μεγάλης τινοῦ οἰκίας κειμένης δύο ὥρας μακρὰν τῆς Λυῶν.

— Θὰ πάρῃς εἴκοσι λεπτά διὰ τὴν κάθε καπνοδόχην· καὶ εἶνε ἕξ!

Ἡ Μυάνα ἠρίθμησε διὰ τῶν δακτύλων τῆς καὶ ἐμεΐδισεν ἐκ χαρᾶς ὑπολογίσασα ὅτι θὰ προσθήσῃ εἰς τὸ ταμεῖον ἕν φράγκον καὶ εἴκοσι λεπτά.

— Καὶ ὁ Ἐλευθέρης; ἠρώτησε.

— Ἐπειδὴ θὰ κοιμηθῶμεν εἰς τὸ ἀρχοντόσπιτο ἐκεῖνο, διὰ ν' ἀρχίσωμε αὐτὴν αὐτὴ τὸ καθάρισμα, τὸν ἔστειλα ἐκεῖ, καὶ θὰ τον βροῦμε ἅμα πᾶμε.

Τὴν ὀρισμένην ὥραν ἀπῆλθον διελθόντες μέρος τῆς πόλεως ἐξῆλθον εἰς τοὺς ἀγρούς. Ἡ χιών ἐπιπτε πυκνή, οἱ κλάδοι τῶν δένδρων ἐκάμπτοντο ὑπὸ τὸ λευκὸν βάρος. Καὶ ὁ Γιάννακας καὶ ἡ Μυάνα ἦσαν κατάλευκοι· τὸ πρόσωπον τῆς μικρᾶς μαύρης ἐμαύριζε μόνον· τὸ ψῆχος ἦτο δριμύτατος· οἱ μουδιασμένοι πόδες τῆς δυστυχοῦς κόρης δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ τὴν βαστάσωσι.

— Εἶνε μακρὰ ἀκόμη;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὑποκριτικῶς ὁ Γιάννακας.

Βήματά τινα περαιτέρω οὗτος ἐστάθη· εἶχεν ἐπέλθῃ ἡ νύξ. Μακρὰν, διεκρίνετο ἀμυδρὸν φῶς.

— Θαρρῶ πως ἐχάσαμεν τὸν δρόμον, εἶπεν ὁ Γιάννακας· πρόσμενε μιά στιγμὴ θὰ πάγω νὰ ρωτήσω γιὰ τὸν δρόμον καὶ φθάω ἔς ὀλίγον.

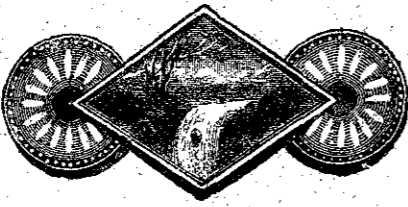
Ἡ Μυάνα, ἀφ' οὗ παρῆλθον ἱκανὰ λεπτά ἤρχισε ν' ἀνησυχῇ· ὁ κύριός τῆς δὲν ἐπανήρχετο· μὴν ἔπαθε τίποτε; Μὴν ἔχασε τὸν δρόμον;

Μετ' ὀλίγον ὁμως δὲν ἐσκέπτετο πλέον τὸ φοβερὸν ψῆχος τὴν παρέλκει. Ἦθελε νὰ φωνάξῃ, ἀλλ' αἱ λέξεις, ἀλλ' ἡ φωνὴ ἐμειναν ἐντὸς τοῦ λάρυγγος.

Τότε ἐπροχώρησεν ἐν βῆμα, ἔπειτα δύο, ἀλλ' αἰφνης ἐστράφη περὶ ἑαυτὴν, καὶ τὸ παγωμένον σῶμά τῆς ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς καταλεύκου χιόνος.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΥΤΡΟΠΟΣ

Η ΤΥΧΗ ΚΑΙ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ

Εἰς ἐπαίτης, κρεμασμένον ἔχων ἀπὸ τὸν λαιμόν του παλαιὸν δισάκκιον, μόλις σύρων τοὺς πόδας του, ἔτεινε τὴν χεῖρά του κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα καταρῶμενος τὴν κακὴν του τύχην, ἡ ὅποιαν τον ἔκαμε πτωχόν.

Ἐλεγε δὲ κάποτε, παρατηρῶν μὲ ἐκπληκτικὸν βλέμμα τὰς πλουσίας οἰκίας τὰς ὁποίας ἐζήλευε:

— Πόσοι ἄνθρωποι ζοῦν εὐτυχισμένοι, χορτασμένοι ἀπὸ χρυσόν, μέσα εἰς τὰ πολυτελῆ αὐτὰ μέγαρα. Οἱ πόδοι τῶν ἐκκληροῦνται ἀμέσως· ἀλλὰ δὲν χορταίνουσι τὸν πλοῦτον· καὶ ζητοῦν νὰ σωρεύουν νέον χρυσόν εἰς ὅσον ἔχουν! Παρατήρησε αὐτὴν τὴν οἰκίαν. Ἰδιοκτήτης ἦτο κάποιος, ὁ ὅποιος ἀπέκτησε ἀρκετὴν περιουσίαν ἀπὸ τὸ ἐμπόριον· ἀλλ' ἤθελε ν' ἀποκτήσῃ ἀκόμη μεγαλειότητα. Ἐταξείδευε κάθε ἔτος μὲ τὸ πλοῦτον του· ἀλλ' ἐν ᾧ ἐπερίμενε νὰ ἐπιστρέψῃ φορτωμένον μάλαμα, ἐναυάγησε, καὶ ὄλος ὁ θησαυρὸς του ἐμεινεν εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης.

Ἐν ᾧ ὠμίλει τοιοῦτοτρόπως, ἐμφανίζεται ἐμπρὸς του ἡ Τύχη.

— Ἄκουσε, τῷ εἶπε, πρὸ πολλοῦ ἦθελα νὰ σοῦ φανῶ ὠφέλιμος. Εἰς τὸν δρόμον εὐρήκα χιλιάδας τάλληρα καὶ θέλω νὰ γερῶ με αὐτὰ τὸ σακκὶ σου φέρε το. Ἀλλὰ μαζὶ σου θὰ κἀνῃ τὴν ἐξῆς συμφωνίαν: Ὅσος χρυσὸς πέσῃ μέσα εἰς τὸν σάκκον αὐτὸς μονάχα θὰ εἶνε χρυσός· ἂν πέσῃ κατὰ γῆς, σοῦ τὸ λέγω ἀπὸ τώρα, θὰ γίνῃ σκόνη. Σοῦ τὸ εἶπα καὶ ξεῦρέ το· τὸ δισάκκι σου εἶνε παλαιό· ἂν το πολυγεμίσης, εἰμπορεῖ νὰ σχισθῇ.

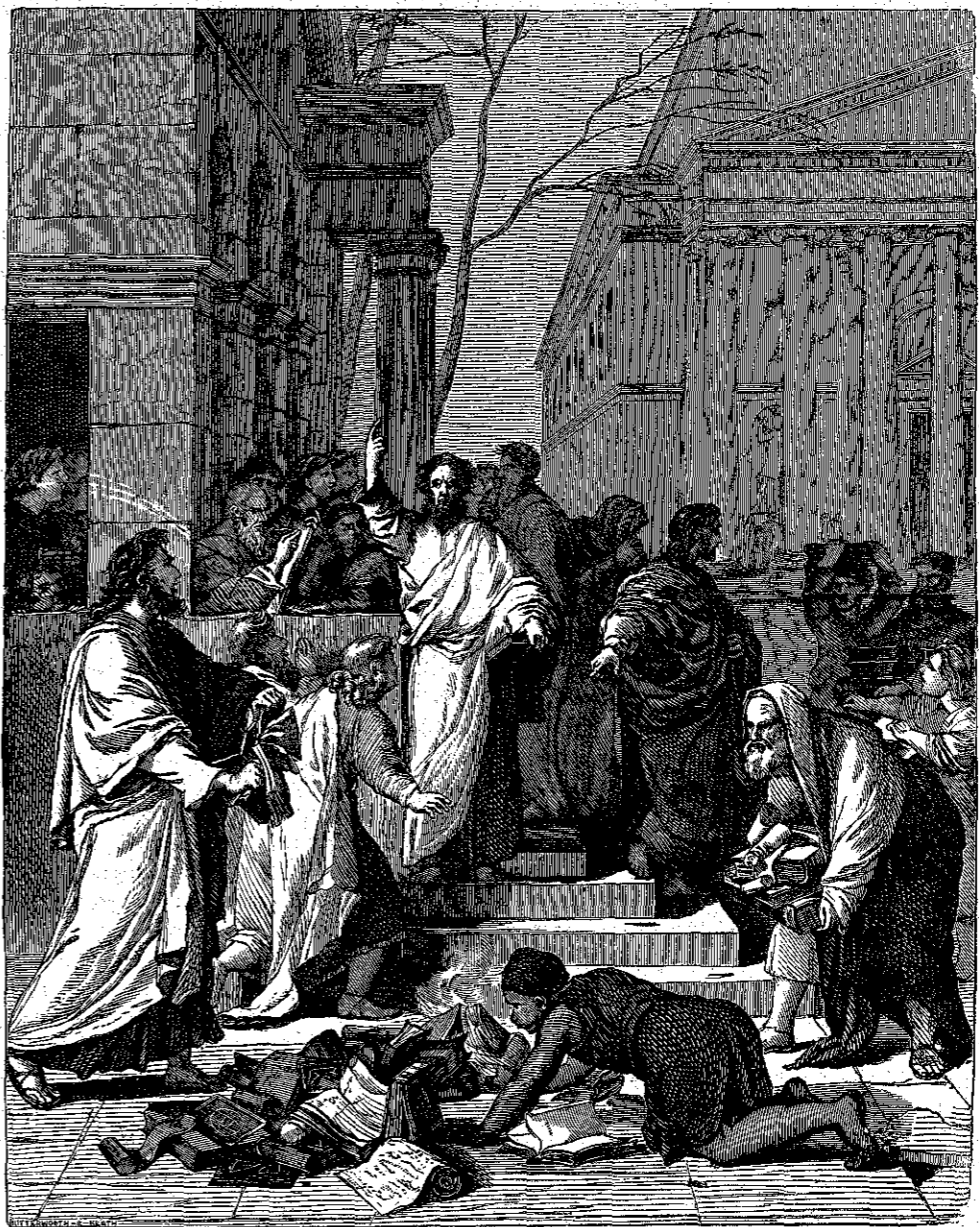
Ὁ γέρων ἀπὸ τὴν πολλὴν χαρὰν μένει ἄφωνος. Τείνει μὲ τὰς δύο χεῖράς του τὸ σκονισμένον δισάκκιον, καὶ ἡ γενναϊόδωρος χεὶρ τῆς Τύχης ρίπτει ἀφθῶνος ἐντὸς τὸν χρυσόν.

- Φθάνει; Ἐρωτᾷ ἡ Τύχη.
- Ἀκόμη ὀλίγον.
- Μήπως σχισθῇ ὁ σάκκος;
- Ἄ! μπᾶ, μὴ σε μέλη.
- Νά, ἔγινες πᾶμπλουτος τώρα.
- Ἀκόμη, ἀκόμη ὀλίγο.
- Καλά, ἀλλὰ μὴ λησμονῆς τί σου εἶπα.
- Μόνον μιά φουκτα ἀκόμη.
- Φθάνει πλειά, ὁ σάκκος σχίζεται.
- Μιά σταλίτσα ἀκόμη!...

Ὁ σάκκος σχίζεται, ὁ χρυσὸς πίπτει καὶ μεταβάλλεται εἰς κόνιν τὴν ὅποιαν σκορπίζει ὁ ἀνεμας.

Ἡ Τύχη ἔφυγε· ὁ ἐπαίτης ζητεῖ περὶ νὰ τὴν εὕρῃ καὶ εἰς τὸ ἔδαφος εὐρίσκει τὸ δισάκκι του μόνον, καὶ μένει ἄθλιος ὅπως ἦτο.

[Κατὰ τὸν διάσημον Ρῶσον μυθολόγον ΚΡΙΛΩΦ].

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ΕΝ ΕΦΕΣΣΩ

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐξ Ἀθηνῶν ἐκίθη εἰς τὴν Κόρινθον, ἀφ' οὗ δὲ περιῆλθε διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης πολλὰ μακρὰ μέρη, ἐφθασε τέλος εἰς Ἐφεσον, ἥτις ἦτο τότε μητρόπολις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἐκεῖ ἐδίδαξε πέντε ὀκτὼ μῆνας, ἡ δὲ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ ἐγίνε γνωστὴ εἰς ὄλους τοὺς κατοικοῦς τῆς Ἀσίας Ἰουδαίους τε καὶ Ἑλληνας. Ὁ Θεὸς ἐνήργει ἔχει μικρὰ θαύματα διὰ τῶν χειρῶν τοῦ Παύλου. Ὡς καὶ τὰ μαγεῖα τοῦ ἰδρωτὸς του ἐπιτίθμενα ἐπὶ ἀρρώστων ἰάτρων αὐτοῦ. Ὅλη ἡ Ἐφεσσὸς ἦτο πλήρης θάμβους

καὶ σεβασμοῦ, τὸ δὲ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ ἐδοξάζετο καὶ ἐμεγαλύνετο πανταχοῦ. Ἡ Ἐφεσσὸς ἐφημίετο διὰ τὸν μεγαλοκρεπῆ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ὅστις ἐθεωρεῖτο ἐκ τῶν ἐπτὰ θαυμάτων τοῦ κόσμου. Ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος τῆς θεᾶς, τὸ ὅποιον, ὅπως ἐπίστευε τὸ δεισιδαίμον πλῆθος εἶχε πέσῃ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἦσαν γεγραμμένοι μυστηριώδεις λέξεις καὶ σημεῖα ὑπῆρχον δὲ ἄνθρωποι ὀτινες ἔγραφον βιβλία ἐξηγουῦντα δῆθεν τὰ σημεῖα ἐκεῖνα. Οἱ μάγοι οὗτοι πιστεύσαντες εἰς Χριστὸν διὰ τὴν ὑπερφυσικὴν δύναμιν, τὴν ὅποιαν ἐδείκνυν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος,

προσῆλθον πρὸς αὐτὸν, ἐξωμολογήθησαν τὰς πράξεις των καὶ ἔκαυσαν πρὸ τοῦ ναοῦ τὰ ἀγυρτικά ἐκεῖνα βιβλία. Τότε δὲν ὑπῆρχον τυπογραφεῖα, πολυλαπλασιάζοντα ἐπ' ἀπειρον τὰ ἀντίτυπα ἐνὸς ἔργου· ἦσαν χειρόγραφα τὰ βιβλία ἐκεῖνα, ἐγράφησαν μὲ πολὺν κόπον καὶ ἡ ἀξία των ἦτο μεγάλη· ἀλλ' οἱ Ἐφεσσοὶ εὐκρινῶς πιστεύσαντες εἰς τὸν Χριστὸν δὲν ἐδίστασαν νὰ καταστρέψωσι τὰ βιβλία ἐκεῖνα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκέρδιζον πλοῦτη καὶ ἐπευφημίαν· καὶ ἔκαυσαν μεγαλοφύχως ἐνώπιον πάντων τὰ ὄργανα τῆς ἀπιστίας καὶ τοῦ ψεύδους.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Ἄδελφός μικρότερός μου μ' ἔρωτά πρὸ ἡμερῶν: πῶς ὁ Θεὸς ἐντὸς τοῦ κόσμου εἶνε πανταχοῦ παρών;

Γνώσι δὲν ἔχω μεγάλην ὅσον σοφὸς νὰ το σκεθῶ, μόνον ὅσο ὁ νοῦς μου βάλλει, ὅσον παιδί θ' ἀποκριθῶ.

Καθὼς ζάχαρι λυομένην δὲ ποτῆρι μὲ νερό, κάθε στάλλα του γλυκαίνει, ἂν κ' ἐγὼ δὲν την θωρῶ,

Ἔτσι ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ κόσμου, πάντα καὶ νυχθημερόν, ὁ Πανάγαθος Θεὸς μου εἶνε πανταχοῦ παρών.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ [Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

Ο ΜΙΧΑΛΙΟΣ (Συνέχεια ἴδε σελ. 159).

— Μοργάνη εἶνε ἡ κόρη τοῦ βασιλέως τοῦ Βαρόκκου, καὶ ἡ αἵθουσα αὐτῆ εἶνε εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτι τῆς χώρας. — Σ' εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ὁ μάγος, φθάσει.

Ἡ μικροσκοπικὴ μορφή ἐξηφανίσθη τότε εἰς τὴν φλόγα.

— Τώρα γνωρίζομεν ἀρκετά, εἶπεν ὁ μάγος. Ἀρκεῖ πλέον νὰ συμβουλευθῶ τὰ βιβλία μου.

Ἐλαβεν ὀγκῶδη τόμον, ἔστρεψε τὰ φύλλα καὶ ἀνέγνωσε:

« Βαρόκκον, βασιλεῖον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου, ἔχον εἴκοσι ἑκατομμύρια κατοίκων. Πρωτεύουσα Περούκοπολις, ἀριθμοῦσα περὶ τὰς τριακοσίας χιλιάδας. Βασιλεὺς Φανταστὸς ὁ Πέμπτος.»

— Καλὰ, καὶ τώρα πᾶμε νὰ κοιμηθούμε.

Τὴν ἐπαύριον, πρῶτῃ πρῶτῇ, ὁ Μιχαλὶδὸς ἀπεχαιρέτισε τὸν γέροντα μάγον, ἐν ᾧ δὲ διήρχετο πρὸ τοῦ δένδρου, ὅλαί αὶ μικραὶ κεφαλαὶ τῆ ἤρχοντο καλὸν ταξείδιον.

Φθάσας εἰς τὴν ἐξοδὸν εὗρε μεγαλοπρεπέστατον ἵππον, χιονόλευκον, πολυτελῶς ἐπισεσαγμένον, ὅστις ἐπληττεν ἀνυπομόνως διὰ τῶν πετάλων του. Ἦτο δῶρον τοῦ μάγου.

Ὁ Μιχαλὶδὸς πηδῆσας ἐπ' αὐτοῦ καὶ σεῖων φαιδρῶς τὴν σπάθην του ἀπῆλθεν ἐν σπουδῇ.

Διῆλθε πολλὰς χώρας διαπράττων πολλὰ ἀνδραγαθήματα διὰ τῆς περιφημοῦ σπάθης του· τόσους δὲ δράκοντας καὶ ἄλλα θηρία ἐφόρευσε, ὥστε τὸ ὄνομά του διεφημισθῆ πανταχοῦ.

Ἐφθασεν ἐπὶ τέλος εἰς τὸ βασιλεῖον

τοῦ Βαρόκκου, καὶ διηυθύνθη εἰς τὴν πρωτεύουσάν.

Β'.

Τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγενήθη ἡ βασιλοπούλα Μοργάνη ἔζη εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ Βαρόκκου μία μάγισσα παντοδύναμος καὶ κακὴ, ἣτις ἐπειδὴ ἦτο μόνη καὶ τελευταία ἀπόγονος τῆς παλαιᾶς γενεᾶς τῶν μαγισσῶν, ἦτο πολὺ ἀλαζῶν καὶ θρασεῖα.

Ἐργίσθη λοιπὸν τὰ μέγιστα ἰδοῦσα ὅτι ὁ βασιλεὺς δὲν προσεκάλεσεν αὐτὴν εἰς τὸ βασίλειον. Τὴν ἡμέραν τῆς τελευταίας, ἦλθε πλησίον τῆς κοιτίδος καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ἂν μία καὶ μόνη ἀκτίς ἡλίου ἢ σελήνηος πέσῃ ἐπὶ τοῦ κορασίου πρὶν φθάσῃ εἰς τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος, θά ὑποστῇ μεγάλα δυστυχήματα, θά μαραινθῇ καὶ θά ἀποθάνῃ.

Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα κατετρόμαξαν· μέγιστην φροντίδα κατέβαλον πρὸς διαφύλαξιν τοῦ προσηλυτοῦς τέκνου τῶν, ὥστε ἐγένε δεκαεξαετίας νεανίης χωρὶς νὰ ἴδῃ ἡλιακὸν ἢ σελήνηον φῶς. Ἀλλὰ φαίνεται, κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ἡ μάγισσα ἐτάραξε τὸ πνεῦμά της, διότι ἡ βασιλοπούλα ἠσθάνετο φρικτὴν πρὸς ὅ,τι εἶχε σχέσιν μὲ τὸν πραγματικὸν κόσμον, καὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἠθέλησε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ἐλευθερίας τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε τέλος μετὰ τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος αὐτῆς.

Οἱ γονεῖς τῆς δυστυχῆς βασιλοπούλας ἀπέστειλαν πρὸς τὴν μάγισσαν πρεσβεῖαν φέρουσαν μεγαλοπρεπῆ δῶρα καὶ παρακαλοῦσαν νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν των καὶ νὰ τοὺς συμβουλεύσῃ τί νὰ πράξουν! Οἱ ἀπεσταλμένοι ἐπανήλθον μετὰ τῶν δῶρων, τὰ ὅποια ἠρνήθη νὰ λάβῃ ἡ μάγισσα λέγουσα, ὅτι τὸ μέσον τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ ἔξαμαρτυρῆ ἡ βασιλοπούλα ἦτο ἀπλούστατον, ὅτι θά το κατορθώσῃ εἰς νέος ὅστις θά ἔλθῃ μακρόθεν, καὶ ὅτι ἦτο καθῆκον αὐτοῦ τοῦ νέου νὰ εὕρῃ τὸ μέσον τοῦτο· εἰδμεθ' ἂν ἦτο ἀνωφελές.

Ἐν ᾧ τοιαῦτα φροντίδες ἐλαμβάνοντο περὶ τῆς βασιλοπούλας αὐτῆ ἦτο ὅλως διόλου ἀμέριμος. Εἰς μίαν τῶν μεγάλων αἰθουσῶν τῶν ἀνακτόρων, τῆς ὁποίας εἶχον ἐντοιχισθῆ τὰ παράθυρα διατάξε νὰ φυτεύσῃσι κήπον, τοῦ ὁποίου τὰ φυτὰ καὶ τὰ δένδρα ἦσαν τεχνητὰ.

Τὰ κίτρινα ἄνθη ἦσαν ἐκ χρυσοῦ, τὰ λευκὰ ἐξ ἀργύρου, πολυτίμων κογχυλίων καὶ μαργαριτῶν, τὰ ἐρυθρὰ ἐκ ρουβινίων, καὶ τὰ κυανὰ ἐκ σαπφείρων.

Τὰ φύλλα ἦσαν ἐκ μεταξίνου ὑφάσματος, οἱ δὲ κορμοὶ τῶν δένδρων ἦσαν ἐπίχρυσοι.

Καὶ αὐτοὶ οἱ βράχοι ἦσαν τεχνητοὶ ὡς καὶ τὰ ρυάκια καὶ αἱ γέφυραι· τέλος πάντων ἦσαν ψευδῆ καὶ αὐτὰ τὰ πτηνὰ ἀκόμη, τὰ ὅποια ἐπίτηδες ἀνθρωποὶ ἐχόρδίζον διὰ νὰ κελადῶσι.

Εἰς τοὺς τοίχους ἀνερριζῶντο τεχνητὰ κλίματα, ὅθεν ἐκρέμαντο ὠραῖαι βότρυες κίτριναί καὶ ἐρυθραί. Ἄν τις ἔδρεπε μίαν βράγαν, ἔβλεπεν ὅτι ἦτο ὑάλινος καὶ περιεῖχε γλυκύτατον οἶνον.

Τὰ πάντα ἦσαν ἐν τάξει· οἱ διάδρομοι ἦσαν ἐπεστρωμένοι διὰ χρυσοῦ καὶ νεφροῦ, δέκα δὲ ὑπῆρταν διήρχοντο τῆς ἡμέρας καθαρίζοντες διὰ πτερῶν τὰ ἄνωθι καὶ τὰ φύλλα. Ἄλλοι δέκα ὑπῆρταν καλούμενοι μύρο θέ τ α ἰ εἶχον καθῆκον νὰ ἐμβάλλωσιν εἰς ἐκαστὸν ἄνωθι τὴν ἀρμόζουσαν εἰς αὐτὸ εὐωδίαν.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ἀγάπη αὐτῆ πρὸς ὅ,τι ἦτο τεχνητὸν ἐξετάθη ἐφ' ὅλης τῆς αὐτῆς ὡς ἀληθῆς ἐπιδημία, μέχρι δὲ τοιοῦτου σημείου ἐφθασεν ὥστε ὑπῆρχον ἄνδρες καὶ γυναῖκες οἵτινες ἔλυπον θύμουν ὀσφραϊνόμενοι ἀληθῆς τριαντάφυλλον.

Πάντες ἀπειμῶντο τὴν Μοργάνην, ἡ δὲ αὐτὴ τοῦ βασιλέως ἀπετέλει παραδοχὸν θεάμα. Οἱ ἄνδρες ἐκοπτον τὴν κόμην των καὶ ἔφερον ἄντ' αὐτῆς περούκας· αἱ δὲ κυραὶ ἀνώρθωνον ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των ἀληθῆ κίτρια πουδραρισμένων βοστρύχων· ἐφόρου ὁμοίως καὶ κρινολίτων καὶ κατῶματα (τακούνια) τῶσον ὑψηλὰ ὥστε ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἐβάδιζον ἐπὶ καλοβάθρων.

Τοιοῦτρόπως ἐστολισμένοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες διήρχοντο τὸν καιρὸν των περιδιαβάζοντες εἰς τὸν ψευδῆ κήπον τῆς βασιλοπούλας Μοργάνης. Ὁ κήπος οὗτος ἐφωτίζετο ὑπὸ πελωρίου λαμπτήρος, ὅστις οὐδέποτε ἐσβύνετο, καὶ ὅστις ἀντικαθίστα τὸν ἥλιον.

Ὅτε ἡ εἰδησις τοῦ μαγεύματος τῆς βασιλοπούλας διεδόθη, πολλὰ βασιλοπούλα καὶ πριγκιποπούλα ἦλθαν καὶ ἐδοκίμασαν νὰ τὴν ἐλευθερώσωσιν, δέξιαν βασιλεὺς εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ τὴν δώσῃ γυναῖκα, καὶ μαζὶ μ' αὐτὴν καὶ τὸ ἡμισυ βασιλείου του εἰς ἐκεῖνον ὅστις διαλύσῃ τὴν μαγείαν.

Δυστυχῶς ὁμοῦ καθὼς ἐφθασαν εἰς τὸ ἀνάκτορον τῆς Μοργάνης, ἐμῖμῶντο τοῖς ἄλλοις, ἐκοπτον τὴν κόμην των, ἐφόρου περούκας, μόλις δὲ ἐξεστῶμιζον δὴν τρεῖς φράσεις, τὰς ὁποίας ἐνόμιζον πνευματώδεις καὶ χαριτωμένας, καὶ ἠσθάνοντο ὅτι καθίσταντο ψυχροὶ καὶ δυσκίνητοι καὶ μετεβάλλοντο αἰφνιδίως εἰς σινικὰ ἀνδρείκελα κινουντα μηχανικῶς τὴν κεφαλῆν των.

Δύο μακρὰ σειραὶ τοιοῦτων βασιλοπούλων καὶ πριγκιποπούλων ἦσαν παρατεταγμένα ἐκατέρωθεν τοῦ μεγάλου διαδρόμου τῶν τοίχων τοῦ κήπου, ὁσάκις δὲ διήρχετο ἐκεῖθεν ἡ Μοργάνη εὐχαριστεῖτο νὰ ὠθῆ τὰς κεφαλὰς ἐκείνας διὰ τὸ ριπίδιόν της, ὥστε ἐφαίνοντο ὡς νὰ λέγουν ἀδιακόπως: — Ναι, ναι, ναι, ναι. [Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΑΙΒΕΝΟΣ

Η ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΙΑΠΩΝΟΣ

Εἰς τὸ ἄκρον δάσους ἰνδοκαλάμων ἔκειτο ἡ οἰκία ἐνὸς μεγάλου Ἰάπωνος ἀρχόντος.

Τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφῆρται ἡ παροῦσα διήγησις, οἱ κατοικοῦντες τὴν πλουσίαν ἐκείνην κατοικίαν ἐπανηγάριον, ὄχι μόνον διότι ἦτο ἡ ἑορτὴ τοῦ Παιο-Σάν, τοῦ πρεσβυτέρου υἱοῦ τῆς οἰκογενείας, ἀλλὰ διότι ἦτο συγχρόνως καὶ ἡ ἑορτὴ τῆς Σελήνης, τὴν ὁποίαν ἐορτάζουσαν εἰς τὴν Ἰαπωνίαν τὴν πρῶτην ἡμέραν τοῦ δεκάτου μηνός.

Οἱ Ἰάπωνες δὲν ἔχουν ὅπως ἡμεῖς μίαν ἡμέραν ἀργίας καθ' ἑβδομάδα, ἀλλὰ πολλὰς ἐθνικὰς καὶ θρησκευτικὰς ἑορτάς κατὰ τὰς ὁποίας διασκεδάζουσαν ὁλόκληρον τὴν οἰκίαν, διότι εἶνε ὁ φαιδρότερος λαὸς τοῦ κόσμου.

Ἦτο λοιπὸν ἡ ἑορτὴ τῆς Σελήνης. Ἀπὸ πρωῒας ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Παιο-Σάν, καὶ αἱ ἀδελφαὶ του μετέβησαν εἰς τὴν παγὸ δ α ν διὰ νὰ ἐκτελέσωσι τὰ θρησκευτικὰ των καθήκοντα καὶ νὰ ζητήσωσι παρὰ τῆς Σελήνης τὴν εὐνοίαν της. Ἡ Σελήνη τὴν ἡμέραν ἐκείνην οὐδὲν ζητεῖ παρὰ τῶν λατρευτῶν της, τοῦτο πιστεύει τοῦλάχιστον ὁ λαός.

Ἐκαστος ἠγόρασε παρὰ τοῦ ἱερέως ἑὴν προσευχὴν γραμμένην ἐπὶ ἡγιασμένῳ κηρίῳ, καὶ τὴν προσεκόλλησεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀγάλματος τοῦ παριστάνοντος τὴν Σελήνην.

Οἱ οἰκετοὶ τοῦ Παιο-Σάν ἐπιστρέψαντες μετὰ μεγάλης πομπῆς εἰς τὴν οἰκίαν ἐπέβησαν αὐτὸν τὴν ἀνδρικήν στολήν, τὴν ἴδιαν οἱ Ἰάπωνες δὲν ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ φορῶσι πρὸ τοῦ δεκάτου πέμπτου ἔτους των, καὶ ἐξῆυρισαν τὸ ἄνω μέρος τῆς κεφαλῆς του.

Ὁ πατὴρ του ἔδωκεν εἰς αὐτὸν δύο σκάθας, συμβουλευσας μόνον ἀγαθὴν χρῆσιν αὐτῶν νὰ κάμνῃ.

Ἐπειτα ἐκάθισαν ὅλοι περὶ τὴν ψιάθου της· ἦτο πλήρης γλυκισμάτων· ἐπιόντες εἰς μικροὺς ἐκ πορσελάνης καθαίσιους καὶ ἐχώρευσαν τὸν ἐθνικὸν χορόν.

Ὅτε δὲ οἱ ἄλλοι ἀπεσύρθησαν διὰ νὰ ἀναπαυθῶσιν, ὁ νέος Παιο-Σάν ἐφυγε κρυφίως ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας καὶ διηυθύνθη εἰς ἱερὰν πηγὴν ὅπου φύεται ὁ κυανὸς λωτός, διὰ νὰ προσευχηθῆ εἰς τὴν Σελήνην.

Διὰ νὰ ἐλκύσῃ τὴν εὐνοίαν αὐτῆς συνέθεσε ποίημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπέτεινε τὰ γλυκύτερα ὀνόματα εἰς τὴν Σελήνην.

Ἐβάδιζεν εἰς τὸ δάσος, ἐν ἐκστάσει, ὅτε ἐξαφῆ ὁ πῦξ του συνεκρούσθη πρὸς γέροντα ἐξηπλωμένον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ νέος ὀπισθοχώρησεν ἐκ φρίκης· εἰς τὸ φῶς δὲ τῆς Σελήνης τὸ εἰσδύον διὰ μέσου τοῦ φυλλώματος διέκρινεν ἕνα

ἐκ τῶν δυστυχῶν καὶ περιφρονημένων, τοὺς ὁποίους οἱ Ἰάπωνες ἀποκαλοῦσιν ἔ τ α, καὶ οἵτινες εἶνε ἀθλιώτεροι καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν παρῶν τῶν Ἰνδιῶν.

— Ἀναθεματισμένε σκύλε! ἀνέκραξε, τί θέλεις ἐδῶ, ἐμπρός μου;

Ἄνευρε τὴν σπάθην του διὰ νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸν ὄχληρόν ἐκεῖνον, ἀλλὰ ταχέως ἐπανεφέρεν αὐτὴν εἰς τὴν θήκην της, διότι θά τὴν ἐμόλυνε καὶ ἂν ἤγγιζε μόνον τὸ καθαύμα ἐκεῖνο τῆς κοινωσίας.

Ἐντούτοις ἡ ὀργὴ τοῦ Παιο-Σάν ἠδύνησεν, ὅλας δὲ τὰς ὕβρεις τὰς ὁποίας περιεῖχε ἡ γλῶσσά του τὰς ἐξέφρασε κατὰ τοῦ δυστυχῆ, ὅστις χωρὶς λέξιν νὰ προσφέρῃ ἀπεμακρύνθη ἐξαφανισθεὶς ὀπίσω σωροῦ ἰνδοκαλάμων.

Τεταραγμένος ἀκόμη ἐκ τῆς ὀργῆς ὁ νέος ἐφθασεν εἰς τὴν ἱερὰν πηγὴν. Ἦτο μόνος, οὐδὲ μία πνοὴ ἐτάραττε τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, ἡ δὲ εἰκὼν τῆς σελήνης ἐκατοπτρίζετο ὡς ἐντὸς ἀργυροῦ κατόπτρου. Ἐκτόπῃως τὰς χεῖράς του διὰ νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ Ἀγαθοῦ Πνεύματος καὶ ἀπήγγειλε τοὺς στίχους τοὺς ὁποίους εἶχε συνθέσῃ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ.

Παρακάλεσε τὴν Σελήνην νὰ τον καταστήσῃ τὸν φρονιμώτερον καὶ ἀνδρειότερον εὐπατρίδην τῆς Ἰαπωνίας, ἀνέφερε τοὺς σοφοὺς τοὺς ὁποίους ἠθέλε νὰ μιμηθῆ, τοὺς περιφήμους ἥρωας τοὺς ὁποίους ἠθέλε νὰ ὑπερβῆ, τέλος δὲ ἐτελείωσε τὴν προσευχὴν του διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων:

«Ὁ, Ἀγαθὸν Πνεῦμα, βοήθει με εἰς τὰς δυσκόλους περιστάσεις τῆς ζωῆς μου, καὶ ὑπόσχομαι νὰ σε λατρεύω καὶ νὰ προσκυνῶ νύκτα καὶ ἡμέραν.

» Ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτὴν συμβόλευσέ με τί εἶνε εὐγενὲς καὶ μέγα, διὰ νὰ μὴ θαμβώσῃ ἢ παρὰ μικρὰ σκιά τὴν λάμπην τοῦ ὀνοματός μου.»

Τὸ κελάδημα μιᾶς ἀηδῆνος ἐφαίνετο ὡς νὰ εἶδεν ἀπάντησιν εἰς τὴν προσευχὴν του.

— Ἀλλοίμονον! εἶπεν ὁ Παιο-Σάν, πιστεύω ὅτι τὸ Πνεῦμα, αὐτὴν τὴν μορφήν ἔλαβεν ὅπως τον βοήθησῃ, δὲν σ' ἔγνωσ!

Ὁραῖον πτηνὸν τότε ἐκάθισεν ἐπὶ κλάδου, πλησίον τοῦ μέρους ὅπου ἴστατο ὁ Παιο-Σάν.

— Κάμε με νὰ ἐννοῶ τὴν γλῶσσάν σου, ἡ ὁμίλει ὅπως ἐγὼ, μυστηριῶδες καὶ θεῖον ὄν, εἶπεν ἱκετευτικῶς ὁ νέος.

Τότε ἐκ τῶν καλάμων ἐξῆλθε παράδοξος φωνή.

— Παιο-Σάν, ἔλεγεν ἡ φωνὴ ἐκείνη, ματαίως προσεύχεσαι· ὁ Θεὸς δὲν δύναται νὰ προσέλθῃ εἰς βοήθειαν ἐκείνου ὅστις εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τῆς μιᾶς ὥρας ὕβρισεν ἕνα γέροντα, ἐφάνη ἀσπλαγχνος πρὸς ἕνα δυστυχῆ καὶ ἠτίμασε

τὸν ἑαυτὸν του, διότι ὁ βλασφημῶν ἀτιμάζει τὸν ἑαυτὸν του.

«Ζητεῖς σοφίαν καὶ δόξαν· εἰσεύρεις ἂν θὰ ζήσης πολλὰ ἔτη διὰ νὰ κατορθώσῃς μεγάλα πράγματα;

» Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἀπὸ σήμερον εἰμπορεῖς νὰ κάμῃς, εἶνε νὰ εἶσαι ἀγαθὸς καὶ εὐσπλαγχνος.

«Ποτὲ μὴν ἀφίνης τὴν εὐκαιρίαν νὰ κάμῃς τὸ καλόν, διότι ἴσως δὲν θὰ τὴν ἐπανεύρης πλέον τὴν εὐκαιρίαν ταύτην.

» Τώρα ἀκουσε τί με ἀναθέτει τὸ Ἀγαθὸν Πνεῦμα νὰ σου εἶπω:

« Ἄν πράττης τὸ ἀγαθὸν καὶ δὲν ἀπομακρύνεσαι ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, ὁ Θεὸς θά φροντίξῃ περὶ σοῦ καὶ χωρὶς νὰ τον παρακαλῆς.»

Ὁ νέος Παιο-Σάν παραχθῆς διότι ἔλαβε μάθημα ἀντὶ τῆς συμβουλῆς τὴν ὁποίαν ἐζήτηι, ἐπέστρεψε σύννους ὅτε διερχόμενος ἐκ τοῦ μέρους εἰς τὸ ὁποῖον ἐφάνη τόσο σκληρὸς καὶ ἀνηλεὴς πρὸς τὸν δυστυχῆ γέροντα, ἠσθάνη τύψιν συνειδήτος· ἐζήτησε νὰ εὕρῃ τὸν δυστυχῆ διὰ νὰ του δώσῃ ὡς ἐλεημοσύνην ἕν νόμισμα ἢ γλυκὺν λόγον, ἀλλὰ δὲν τον ἐπανεῖδε.

— Ἀφῆκα νὰ περάσῃ ἡ εὐκαιρία χωρὶς νὰ πράξω τὸ καλόν καὶ δὲν τὴν εὐρίσκω ἐκ νέου... Δὲν πρέπει νὰ λησμονήσω, τί μοῦ εἶπεν ἡ φωνή.

ὑπὸ τῆς ἰδέας αὐτῆς κατεχόμενος δὲν ἐκοιμήθη ὅλην τὴν νύκτα, ἀλλὰ μέχρι πρωῒας ἐπανελάμβανε τοὺς λόγους τῆς μυστηριώδους φωνῆς διὰ νὰ μὴ τους λησμονήσῃ.

Ὅτε δὲ ἐξημέρωσεν ἐπήγε πρὸς τὸν καλλίτερον χρυσοχόον τοῦ Κιότου καὶ τοῦ παρήγγειλε νὰ ἐγγλύψῃ εἰς τὴν λάβην τῆς σπάθης του διὰ γραμμῶν ἐκ ρουβινίων καὶ σμαράγδων τὴν συμβουλὴν τὴν ὁποίαν τῷ ἔδωκεν ἡ Σελήνη, παρὰ τὴν πηγὴν ὅπου φύεται ὁ κυανὸς λωτός.

Τὰς λέξεις ταύτας ἀναγινώσκει μετ' εὐλαβείας πρῶτῃ καὶ ἐσπέρας. Δι' αὐτὸ ἐγένε τόσο καλὸς καὶ ἀπέκτησε φήμην ἀνταξίαν τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς Ἰαπωνίας.

ΥΠΑΤΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

1. Σ' τὴ γειτονιά ἔχουνε βουλή καὶ σὲ κανεὶς δὲν σε καλεῖ; Μὴν πᾶς νὰ δώσης συμβουλὴν ὅσον πετεινῶρι ποῦ λαλεῖ Μέσα ἔς τὴν ξένη τὴν αἰδέη.

2. Καράβια δίχως ὄρμηνα, παιδιὰ χωρὶς παιδεία ἢ τέχνην προικισμένα, μετ' ἔς τῆς ζωῆς τὸ πέλαγος ἂν πιάσῃ τρικυμία, δὲν βρίσκουνε λιμένα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΙΖΥΗΝΟΣ [Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι 27 Ιουνίου ε. ε.

446. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε σύνδεσμος, ἔθνικόν τὸ δευτέ- ρον μου. Καὶ εἶνε ὕλη καύσιμος καὶ κοινὴ τὸ σύ- νολόν μου.

447. Στοιχειόγραφος.

Ἐχω τὰ σκάνδαλα ἀδελφού μου καὶ ἐβρόχου τῆν φίλιαν. Ἀκέφαλος, τὰς κεφαλὰς ἔχω ὡς κατοικίαν.

448. Μωσαϊκόν.

Ὁ Πήγασος, ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ Ὀδυσσεύς, ἡ μοῖρα, Ὁ Περικλῆς, ὁ Ἄντιπῶν, καὶ ἡ βροῦσις. Ἡρα Σοὶ δίδου τὰ συστατικά μετὰ τῆς λάλου κίσεως. Νὰ σχηματίσῃς τὸνομα ἀρχαίας βασιλείσεως.

449. Διγύημα

Μεβλέπεις κατὰ γόλλεσαι, τὰ κάλλη μου θαυμάσεις. Ὅταν θυμώσῃς κρύπτεισαι με βλέπεις καὶ τρομάζεις. Κρουνοὶ δακρύων χύνονται, θαν ἔγω θελήσω. Κι ἂν δὲν δακρύσω δύναμαι γυμνὸν νὰ σε ἀφήσω.

450. Ρῥόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον ἔς τὸ λίπος θά το εὔρησ. Τὸ δευτέρον μου σύνδεσμος, πολὺ καλὰ τον ξερύεις. Τὸ τρίτον μου εἶνε πτηνόν, ἀλλ' ὄχι καὶ ὠραῖον. Καὶ νῆσος τις τὸ τέταρτον κοσμοῦσα τὸ Διγαῖον.

451. Κεκρυμμένον κυδόμενον.

1. Ὁ Θεμιστοκλῆς δὲν ἔστεργε νὰ ὑστερῇ τοῦ Μιλτιάδου, 2. καὶ μάλιστα ἠγρόνπει πλειστάκις ἐπινοῶν πῶς νὰ δοξασθῇ. 3. Οὐποτέπεισε τὸν Ἐρένηδιατοῦ μηνυτοῦ νὰ πέληθῃ, 4. διότι ὀλίγηται ἐπέειψαν ἠσυχῶς εἰς τὰ σχέδιά του.

452. Κλιμακωτόν.

+ + + + + Νάντικα σταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὡστε ν' ἀναγινώσκαι σκεταὶ εἰς τὸ ἀριστερὸν σκέλος + + + + + ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὸ δε- ξιὸν ἰσθμὸς, εἰς τὴν κατωτάτην + + + + + βαθμίδα γεωργικὸν ἐργαλεῖον, εἰς τὴν μεσαίαν καρποφόρον δένδρον, + + + + + καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην μέρος τοῦ χρόνου.

453. Πυραμῖς.

+ + + + + Οἱ μὲν σταυροὶ νάντικα σταθῶσι διὰ γραμμάτων ὡστε ν' ἀναγινώσκαι τὸ ὄνομα ἡχητικοῦ ὄργανου, οἱ δὲ ὀκτώ ἀστερισκοὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰ σχηματίσωσι τὸ ὄνομα ὠκεανοῦ, οἱ δὲ ἀνωτέρω τὸ ὄνομα μέρους τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, αἱ τῆσ- παρες ἀνωτέρω τὸ ὄνομα οἰκιακοῦ σκευοῦς, καὶ αἱ δύο ἄλλαι τὸ ὄνομα ζώου.

454. Πρόβλημα.

— Πόσων ἐτῶν εἶνε ὁ πατήρ σου; ἠρωτήθη ὁ Κωστάκης. — Τὰ 3/5 τῆς ἡλικίας τοῦ πατρός μου, ἀ- πήντησε, προστιθέμενα εἰς τὰ 1/3 τῆς ἡλικίας τοῦ μεγάλου ἀδελφοῦ μου ἀποτελοῦσι τὸν ἀριθ- μὸν 46. Πόσων ἐτῶν εἶνε ὁ πατήρ σου καὶ πόσων ὁ ἀδελφός σου;

455. Παίγνιον. Διὰ τῶν ἐν τοῖς κάτωθι τετραγωνίοις συλλα- βῶν σχηματίσων γινωμικόν τι.

Table with 4 rows and 8 columns of Greek letters: π, σ, ζ, χ, θ, δ, γ, φ. Row 1: π, σ, ζ, χ, θ, δ, γ, φ. Row 2: εν, α, λι, η, η, λη, α, αρ.

456-457. Κεκρυμμένα ὀνόματα χωρῶν 1. Σέλας ἐστὶ πυρὸς ἀθρόου ἔξωθεν ἐν τῷ ἀέρι. 2. Ὁ νόμος τοῦς γονέας προστατεύει κήδεσθαι τῶν τέκνων.

458-459. Μεταμορφώσεις. 1. Ὁ ὄσος διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ταῖρος. 2. Ὁ λόκος δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ὄσος.

460-461. Μαγικὸν γράμμα. Δι' ἀνταλλαγῆς δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μεθ' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ- τοῦ νὰ σχηματισθῇ μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις: Νάνος, νῆσος, πόνος, νῆρος, φόνος.

462-469. Ἐπανόρθωσις λέξεων. Διὰ καταλλήλου μεταθέσεως τῶν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσων τὰ ὀνόματα πέντε πτηνῶν. 1. Ροθυλόκος. 2. Ὀσφύσκος. 3. Ναφιόσας. 4. Χλιλα. 5. Ὀρισεύσα.

470. Μεσοστεγίς. Τὰ μεσαία γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἐνδόξου τόπου τῆς Ἑλλάδος. 1. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. 2. Πτηνόν. 3. Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων. 4. Ἐπαρχία τῆς Τουρκίας. 5. Ἀγγεῖον. 6. Νῆσος τῆς Ἑλ- λάδος. 7. Κράτος Εὐρωπαϊκόν.

471. Ἀντίλογος (Ἄντι, λόχος). — 348. Νατάς, Ἄϊας. — 349. Λεωνίδιας (λέων ἢ δάς), — 350. Τὸ γράμμα β. — 351. Κικέρων. — 352. Φ Α Σ Ο. — 353. Μετὰ τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ ἧτο θεία του (Ἄλη- θεία). — 354 — 356. 1 Κ Α Ρ Α Κ Α Σ Αἴθ. 2, Ἴππος. 3, Ὀ- ΡΑΙ νος. — 357 — 358. 1, Ε Α Ν Φόβος, φόνος, τόνος, Γ Ε Α τόμος, τρῆμος. — 2, Λευκός, λεῦκος, ἄλκος, λάκκος, σάκκος, σάλκος, ἄλλος, ἔλος, μέλος, μέλας. — 359 — 363. Ἡ ἀνταλλαγή γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων π καὶ σ, αἱ δὲ σχηματιζόμενα λέξεις εἶνε: Πάριος, Πάρις, ἀσπίς, πατρίς, πέρας, ἀπλοῦς, πρῶτος. — 366. ΚΑΛΑΜΑΙ (1, ΚΑμηλός. 2, ΛΑίος. 3, ΜΑλανδρός). — 367. ΗΡΑΚΛΗΣ, ΦΑ- ΛΔΙΝΑ (1, ΗΦαιστος. 2, ΡΑφαήλ. 3, ΑΛυς. 4, ΚΑρυστός. 5, Αἰμὴν. 6, ΙΝιον. 7, ΣΑβ- βατον). — 368. ΑΝΝΙΒΑΣ (1, ΔεινἈρχος. 2, ΤῆΝος. 3, ΚῶΝος. 4, Λάρσαα. 5, ΗΒη. 6, ΠασαἸνίας. 7, ΚυπριαἸσιακός). — 369. Ἄν τὸ πλοῖον τῆς ζωῆς μου φρόνησις τὸ πλοιαρχῆ, εἰς λιμένα εὐτυχίας θέλει κατευδοθῆ. — 370. Οὐδὲν ὄνομα χαρίζεται. — 371. Μὴ δὲς ἐπὶ τὸ αὐτό.

ΛΥΣΕΙΣ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 22 Ἀπριλίου 1. f

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

[Βιβλία διὰ οικογενεῖας καὶ παιδιὰ ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς ἀδιαπλάσεως καὶ πολυλόγου εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.]

Ὁ Ἀγοτικός Οἰκίδκος ὑπὸ Σοφίας Ἄμμου μεταφρασθεῖς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβύ- θεν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδε- τον δρ. 3,75. Ἄδετον. δρ. 1,75

Ἡ Ἀνθούδα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριεστάτον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,80

Βαϊτῶν Ζερῶν ὑπὸ Σοφίας Ἄμμου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις τῶν Καύκασον, ἤδη, ἔθιμα, περιπέτειαι. Ἄδετον. δρ. 1,80

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν μυθιστο- ρημα κατὰ τὸν Μέν-Ρηδ, περιπετειῶδες, θηλικτικόν, διδακτικόν. Μετ' ἀφῆρας Ἀρ. Π. Κουρτίδου, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. δρ. 1,75

Τὸ ὄμμα τοῦ Φθόνου ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laurie. Μυθιστορία ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ἠρωσσία διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,80

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσέβιου ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες. Ἐπαγωγὴται καὶ διδακτικὸν διήγημα. Ἄδετον δρ. 1,80

Ἡ Μαροῦσία ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl. Διήγημα Ῥωσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώ- τατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ἐκ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,80

Ἡ Μούσα τῶν Παίδων ὑπὸ Α. Κατακαζῆ (ἦνοδ). Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ παιδιὰ. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδετος δρ. 1,80

Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθεῖσα Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ. Ἀλκώ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περὶ τῆς χάριτος ἐξεστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος καὶ ἠρωδὸς καὶ τῶν ἐπὶ τὰ ἐξαδέλφων τῆς. Χρυσό- δετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,80

Παιδικὸν Διάλογον ὑπὸ Αἰμυλίου Ἐμμοῦ (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χριστι- τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθεναγωγείων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οικογενειακαῖς ἑορταῖς. Σειραὶ δύο, ἦτοι: Σειρὰ πρῶτη, περιέχουσα 13 διαλόγους ἐν τρεπόμενοις καὶ ἐν Τουρκία. Ἄδετος δρ. 1,20 Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 παρωμο- κούς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκία. Ἄδετος δρ. δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Παπαδοπούλου. Τρία τομῖδια, ὧν ἕκαστος περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνευματικὰ ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχυοῦν τὴν παιδρότητα καὶ εἰς τὴν μάλλον σκνήρη- τὴν συναναστροφῆν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομῖδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδετον ἕκαστος τομῖδιον λεπτὰ 50

Ὁ Πυρεσιπόλτης ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθεῖς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θετικώτατον καὶ μορφωτικὸν τῶν χρι- στατιανιστικῶν καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβύ- θεν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσό- δετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,80

Τὸ ἀντίκωρον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου, ἐκδόστην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρ- τονομισμῶν πάντοτε Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλ- λαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 πρᾶγμα, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον. Οἱ ἀλλὰσσοντες κατοικίαν συνδρομοῦται παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν ἑάν των διεθύνουσι, συναπο- στέλλοντες τὴν παλαιὰν των διεθύνουσι καὶ 25 λεπτῶν γραμμα- τίστημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας. Παράκοντα περὶ μὴ λήψεως φύλλον γινόμενα μετὰ παρῆλθον δεκαπενθήμερον τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶναι ἀπαράδεκτα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ὡς κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖ παρασχὸν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπερησίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λσπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοπηλατωτῆσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Ἰουνίου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 22

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚ Τ. Μ. Α. Δ. Ο. ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ [Συνέχεια ἴδε σελ. 161]

Κρύψασα τὸν κοντόν αὐτῆς ἐν τῷ χόρ- τῳ τῶν ἰτεδῶν, ἵνα τὸν ἀνεύρηθῃ ὅτε ἠ- θέλε νὰ ἐπανέλθῃ τὴν ἐσπέραν, ἀπῆλθε καὶ ἦλθεν εἰς τὸ ἐργοστάσιον ἐκ τῶν πρώτων. Τότε δὲ ἀναμένουσα εἶδεν ὀμί- λους σχηματιζομένους καὶ συζητοῦντας μετὰ ζωηρότητος ἣν δὲν εἶχε παρατηρή- σῃ τὴν προτεραίαν. Τί συνέβαινε λοιπόν; Ἀέξεις τινὲς ἄς ἤκουσε τυχαίως ἐπλη- ρώρησαν αὐτήν.

—(Ὁ τσαμένο!) — Ἐκοφαν τὸ δαχτύλι της. — Τὸ μικρὸ της τὸ δαχτυλάκι; — Τὸ μικρὸ. — Καὶ τὸ ἄλλο; — Αὐτὸ δὲν της τῶκοφαν. — Ἐφώναξε; — Ἐμούγκριζε ποῦταν καίμω καρ- οῖα νὰ τὴν ἀκούη κανεῖς. »

Ἡ Πετρίνα δὲν εἶχε χρεῖαν νὰ ἐρω- τῆσῃ τίνος τὸν δακτύλον ἔκοφαν καὶ ἐκ- πληρῖν κατελήφθη ὑπὸ δεινῆς λύπης. Ἀναμειβόμενος ἐγίνωσκεν αὐτὴν ἀπὸ δύο μόνον ἡμερῶν ἄλλ' ὅμως τίς ὑπεδέξα- το αὐτὴν ἐλθούσαν, τίς τὴν ὠδήγησε, τίς προσηνήχθη πρὸς αὐτὴν ὡς πρὸς φί- λην καὶ σύντροπον; ἡ δύστηνος αὐτὴ κόρη ἦτις τόσον δεινῶς ἔπασχε καὶ ἔ- μελλε νὰ μείνῃ ἀνάπηρος.

Διανοεῖτο περίλυπος, ὅτε ὑψώσασα τοὺς ὀφθαλμούς αὐτομάτως εἶδεν ἐρχό- μενον τὸν κύριον Κλέφτιν ἐγερεθεῖσα προσῆλθε πρὸς αὐτόν, καὶ αὐτὴ ἀγνοοῦ- σα τί ἐπραττεν, οὐδὲ ἀναμειβόμενα πῶς τὸν ὠδήγησεν ἐν τῇ ταπεινῇ θέσει της τὸ νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς ἄνδρα τοιαύτης ἀξίας, προσεῖτε δὲ καὶ Ἄγγλον.

«Κύριε, εἶπεν Ἄγγλιςτι εὐαρεστεῖ- σθε νὰ μ' ἐπιτρέψετε νὰ σας ἐρωτήσω, ἐάν εἰσέβητε πῶς εἶνε ἡ Τριανταφυλλία; Πράγμα ἔκτακτον, ἤξιωσε νὰ καταβί- βασῇ τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς αὐτὴν καὶ νὰ τὴ ἀποκριθῇ.

«Κύριε, εἶπεν Ἄγγλιςτι εὐαρεστεῖ- σθε νὰ μ' ἐπιτρέψετε νὰ σας ἐρωτήσω, ἐάν εἰσέβητε πῶς εἶνε ἡ Τριανταφυλλία; Πράγμα ἔκτακτον, ἤξιωσε νὰ καταβί- βασῇ τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς αὐτὴν καὶ νὰ τὴ ἀποκριθῇ.

«Κύριε, εἶπεν Ἄγγλιςτι εὐαρεστεῖ- σθε νὰ μ' ἐπιτρέψετε νὰ σας ἐρωτήσω, ἐάν εἰσέβητε πῶς εἶνε ἡ Τριανταφυλλία; Πράγμα ἔκτακτον, ἤξιωσε νὰ καταβί- βασῇ τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς αὐτὴν καὶ νὰ τὴ ἀποκριθῇ.

«Κύριε, εἶπεν Ἄγγλιςτι εὐαρεστεῖ- σθε νὰ μ' ἐπιτρέψετε νὰ σας ἐρωτήσω, ἐάν εἰσέβητε πῶς εἶνε ἡ Τριανταφυλλία; Πράγμα ἔκτακτον, ἤξιωσε νὰ καταβί- βασῇ τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς αὐτὴν καὶ νὰ τὴ ἀποκριθῇ.

«Μετεχειρίσθη τὴν ῥάβδον ἵνα πηδήσῃ τὴν τάφρον διὰ τοῦ κοντοῦ» (Σελ. 163, στήλ. α'.)

«Εἶδα τὴν μάμμην της τὸ πρωὶ καὶ μ' εἶπεν ὅτι εἶχε κοιμηθῆ καλά.

— Ἄ! κύριε, ὡς εὐχαριστῶ. Ἄλλ' ὁ Κλέφτιν, ὁ οὐδένα οὐδέποτε εὐχαριστήσας δὲν ἠσθάνθη ὄλην τὴν ἐνο- πάρχουσαν συγκίνησιν καὶ τὴν ἐγκάρδιον εὐγνωμοσύνην ἐν τῷ τόνῳ τῶν ὀλίγων τούτων λέξεων.

«Χαίρω πολὺ», εἶπεν, ἐξακολουθῶν τὴν ὁδόν του.

Καθ' ὄλην τὴν πρωίαν τὴν Τριαντα- φυλλίαν μόνον εἶχε κατὰ νοῦν καὶ ἦδον- πούσα διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας ἀντικρῶ νῆθ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὄπτασιαν της τοσοῦτον ἐλευθερώτερον, καθ' ὅσον ἐγίνετο αὐτὴ τὴν ὥραν τῆς ἐργασίας της, ἦτις δὲν ἀπῆται πλέον προσοχῆν.

Κατὰ τὴν ἐξοδὸν ἐδραμεν εἰς τῆς κυ- ρῆς Φραγκίσκας, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀτυχῶς συνήντησε τὴν θείαν, δὲν προῦχώρησε περαιτέρω τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας.

«Νὰ ἴδῃς τὴν Τριανταφυλλίαν, καὶ τί νὰ τὴν κάνης; Ὁ γιατρός εἶπε νὰ τὴν ἀφήσωμεν ἡσυχῆ. Σὰν σηκωθῇ θά σου εἰπῇ πῶς ἐσακατεύθηκε, ἡ ἀνόητη!»

Ἡ Πετρίνα, ἕνεκα τῆς πρωϊνῆς ταύ- της ὑποδοχῆς, δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπανέλθῃ τὴν ἐσπέραν ἀφ' οὗ βεβαίως δὲν θὰ ἐτύγγανε καλλιτέρας ὑποδοχῆς, οὐδὲν ἄλλο τὴ ὑπελείπετο ἢ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν νῆσόν της ἣν ἐπέθει νὰ ἐπανίδη. Ἐπα- νεῦρε δὲ αὐτὴν ὁποῖαν τὴν εἶχεν ἀφήσῃ,

ἐπειδὴ δὲ τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν εἶχε νὰ διευθετήσῃ τι, ἠδυνήθη νὰ δειπνήσῃ εὐθὺς.

Εἶχε δὲ ὑποσχεθῆ εἰς ἑαυτὴν νὰ παρατείνῃ τὸ δεῖπνόν της τοῦτο ἄλλα καὶ τὸ ἔκοπτε μικρότατα τὰ τεμάχια τοῦ ἄρτου, δὲν ἠδυνήθη νὰ τα πολλα- πλασιάσῃ ἐπ' ἀπειρον ὅτε δὲ οὐδὲν τὴ ὑπελείπετο, ὁ ἥλιος ἦτο ἔτι ὑψηλὰ ἐν τῷ ὀρίζοντι. Καθίσασα δὲ εἰς τὸ ἔνδον τῆς καλύβης ἐπὶ τοῦ στελέχους, βλέ- πούσα διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας ἀντικρῶ αὐτῆς τὴν λίμνην, μακρὰν δὲ τοὺς λει- μῶνας διακοπτομένους ὑπὸ τοῦ οἰνοῦ παραπετάσματος τῶν δένδρων, διενο- εῖτο περὶ τοῦ σχεδίου τοῦ βίου ὅπερ ὤφειλε νὰ διαχαράξῃ.

Πρὸς τὴν ὀλικὴν αὐτῆς ὑπαρξίν τρία τινα ἀπητοῦντο κυριώτατα καὶ σπου- δαιώτατα, κατοικία, τροφή, ἱματισμός! Καὶ ἡ μὲν κατοικία διὰ τῆς εὐτυχούς ἀνακαλύψεως τῆς νῆσου ταύτης ἦτο ἤδη ἐξησφαλισμένη, τοῦλάχιστον μέχρι Ὀκτω- βρίου καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς δαπάνης ἄλλα τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς καὶ τοῦ ἱματι- σμοῦ δὲν ἐλύετο διὰ τῆς εὐκολίας ταύτης.

Ἦτο δυνατόν νὰ ἐξαρκῆ ἐπὶ μῆνας ὄλους μία λίτρα ἄρτου τὴν ἡμέραν ὡς τροφή πρὸς συντήρησιν τῶν δυνάμεων ἄς ἐδαπάνη ἐν τῇ ἐργασίᾳ της; Περὶ